

EDITORIAL DEPARTMENT,
79 SOUTH STATE STREET
SALT LAKE CITY, UTAH 84111

DEN *danske* **STJERNE**

Nr. 9 · September 1968 · 117 Argang

Det inspirerende budskab

AF LE GRAND RICHARDS
af De Tolvs Råd

Jeg vil gerne sige et par ord til Dem om værdien af Den hellige Skrift. Jeg ved ikke, om De nogensinde læser i den, eller om De bare har den stående på Deres boghylde, eller hvad den virkelig betyder for Dem.

Hvis vi ikke havde Den hellige Skrift, hvad ville vi så vide om vor Himmelske Faders kærlighed og vort forhold til Ham og Hans kærlighed, som fik Ham til at give sin Enbårne Søn til os, så at vi, ved at følge Ham, kan komme tilbage til Ham og vide noget om hvad Herren har beredt for os. Hvad ville vi vide om verdens Forløseres store forsoningsoffer? Vi har ikke evne til at forstå hvad det betød for Ham, når Han vidste at Han kunne blive korsfæstet for vore synder, og så være i stand til at påskønne hvad Han virkelig har gjort for os. Hvad ville vi vide om, hvorfor Han skabte denne jord og hvorfor vi er her og hvad Han har planlagt for os!

Uden kundskab til hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, hvor vi går hen og hvorledes vi skal komme der, ville vi være akkurat som et skib på havet uden ror eller sejl eller noget til at vejlede os. Vi kunne måske holde os flydende, men vi kunne aldrig komme i havn. Det er derfor vi har brug for Den hellige Skrift.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Kirkens ungdoms ansvar og mission. Af Præsident David O. McKay	287	Universets bedst bevarede hemmelighed	302
En Profets stemme. Af R. Don Oscarson	289	Søndagsskole Svælget mellem beslutning og virkeliggørelse. Af Leland H. Monson	303
Brænd den bog. Af Don Vincent di Francesca	292	Ungdomsiderne En åbenhjertig diskussion med piger. Af Robert L. Simpson	306
Cyrus Dallin og statuen af Englen Moroni. Af Albert L. Zobell	295	Genealogi Genealogisk verdens-seminar	309
Den Præsiderende Biskop taler til ungdommen om bøn.	298	Børnenes sider En gave til Tommy <i>for hans fødselsdag</i>	57
Lehi-Stenen. Af Richard O. Cowan	315	Sjov med <i>bolcher</i> og konfekt	59
GUF GUF og Pigernes Program	300	Sommerfugle	59
Hjælpeforeningen Fødselsdagshilden til Præsident David O. McKay 8. September 1968	301	Boans mursten	60
		Løven og musen	64

Forsiden:

Præsident David O. McKay (født den 8. september 1873) og Emma Ray Riggs McKay (født den 23. juni 1877) har været gift siden den 2. januar 1901, altså i mere end 67 år, og de er stadig lige kærlige, opmærksomme og bekymrede over hinandens velfærd. Dette yndige billede blev taget i marts i år af Merritt Smith fra Jay Lynn Studio i Salt Lake City.

DEN DANSKE STJERNE ønsker Præsident McKay hjertelig til lykke på fødselsdagen.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9 · September 1968
117. Argang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Kirkens ungdoms ansvar og mission

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

„Forbliv i den frihed, hvorved I er frigjort..." (Lære og Pagter 88:86.)

„... Og sandheden skal frigøre jer." (Johs. 8:32.)

Det grundlæggende i denne „sandhed" er den handlefrihed vi har fået — retten til at tænke og handle som vi ønsker det — en gudgiven velsignelse så kostelig som livet selv, og uden hvilken vi ikke ville være i stand til at udvikle os eller blive lykkelige.

Da meddelelsen kom om at mennesket havde erobret Mount Everest, verdens højeste kendte bjergtop, var verden stærkt betaget. Mennesket havde føjet endnu en epoke af mod og udholdenhed til sin liste over sejre over

naturen. I næsten et halvt århundrede havde mennesket forsøgt at udføre denne tilsyneladende umulige bedrift. Til sidst stod mennesket, som en mægtig kolos, overskrævs på det hidtil ubesejrede Mount Everest.

Det er en stor bedrift at stå på toppen af Mount Everest. Dronningen af England adlede den mand, som nåede det. Jeg var stærkt interesseret, da vi modtog meddelelsen om den betagende sejr, om de vanskeligheder de havde stået overfor. Her er nogle af dem:

Forræderiske gletchere og isvolde bevogter toppen af Mount Everest. Iskolde vindstød hvirvler klippestykker og isblokke over bjergbestigeren. I 1924 så man to englændere passere 28,200 fods mærket, og så blev de indhyllet i en piskende snestorm. De blev aldrig set igen.

I århundreder har mennesket ønsket at besejre naturen. Nu har han udført denne bedrift, men menneskets ubesejrede ånd længes efter andre udforskede riger. Planer er godt på vej til en landing på Månen, og selv en tur til Mars synes ikke at være en umulighed.

Nu har mennesket besejret luften, havet. Han har overvundet afstand. Han farer nu igennem rummet. Han er herre over altting undtagen sig selv.

Selvbeherskelse

Lad os nu understrege det andet punkt: „Lad jer ikke indvikle i synd.“ (Lære og Pagter 88:86.) I har valget, I har retten, I kan gøre som I har lyst, og ingen vil berøve jer det privilegium. Men lad os tænke over dette.

„Lad jer ikke indvikle i synd.“ Unge mænd og kvinder, min første tanke er, at I er klar over det ansvar, som følger med jeres „handlefrihed“, og er klar over at hvad I tænker i dag og hvad I gør i dag, stort set vil være bestemmende for hvad jeres land vil blive, for det er ganske rigtigt blevet sagt at

Ethvert lands skæbne på et hvilket som helst tidspunkt afhænger af de anskuelse som dets unge mennesker under fem og tyve år har.

Goethe

Aldrig før i historien har verden haft større brug for unge mennesker, som foretrækker den højere livsanskuelse frem for den lave, den egenkærlige og den uanstændige. Hvad jeres anskuelse er i dag angående livet og formålene med det, vil være afgørende for hvad jeres land vil være i morgen. Dette er rammende.

Hvad med den åndelige magt og dømmekraftens, betænksomhedens og selvbeherskelsens magt? Med

mindre der er en karakterudvikling der svarer til udviklingen af de fysiske kræfter, vil der ligge besværligheder forude.

Det er blevet sagt, at formålet med livet kan sammenfattes i én sætning: „At undertrykke sagen, så vi kan blive klar over idealet.“

Selvbeherskelse — ikke lade hidsigheden løbe af med sig i hjemmet; herredømme over for hurtig tale og hastig fordømmelse, at kontrollere tungen og derved undgå hjertesorg og sårede følelser; herredømme over lysterne.

Lad jer ikke føre på afveje

Unge mennesker, I kan være i denne verden, men ikke af verden! I er kommet ind i den tilstand i livet, hvor I drives af himmelsendte lidenskaber. Der findes nogle unge mennesker, som, når de erkender denne kendsgerning, siger: „Nuvel, når vi har disse lidenskaber, hvorfor kan vi så ikke tilfredsstille dem?“ Og de bliver sommetider retfærdiggjort af nogle moderne psykologer, falske lærere og ledere, som siger at det er forkert at undertrykke dem; at tilfredsstillelse er det naturlige i livet. Men jeg siger: lad jer ikke føre på afveje!

Jeg gentager, unge mennesker, I er i den periode i livet hvor jeres fysiske natur giver sig til kende, men I må også erindre, at Gud har samtidig givet jer fornuftsens kraft; Han har givet jer dømmekraft, betænksomhed og selvbeherskelse, og alt dette med et guddommeligt formål. Lad fornuften og dømmekraften være jeres vejleder, jeres balance.

Lykkens sæd

Dette fører mig til en anden kendsgerning, som er lige så vigtig eller vigtigere end de allerede omtalte. Et lykkeligt ægteskabeligt livs sæd sås i ungdommen. Lykken begynder ikke ved alteret: den begynder i ungdommens og forelskelsens tid. Denne lykkens sæd sås ved jeres evne til at beherske jeres drifter. Kyskhed bør være den dominerende dyd blandt unge mennesker — det ideal som verden ikke har anerkendt, og som mange i verden ikke vil tro eksisterer eller næres i de unges hjertes. I unge mænd og I unge kvinder, som har været på mission, ved hvor forbavsede nogle mennesker var, når I fortalte om jeres rene liv. Nogle af dem sagde rent ud, at de ikke troede jer. Men det er sandt.

I vor Kirke en der kun én moralstandard. I verden er der mange mennesker, som beskytter deres piger og døtre, uanset religion. De ved hvad det betyder for unge piger at blive behandlet som slaver eller lejetøj, og de beskytter deres egne døtre fra at blive

ForTs. på side 308

*David O. McKay, Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Helliges niende Præsident
og Profet, Seer og Åbenbarer, fejrer sin 95
års fødselsdag den 8. september 1968. DEN
DANSKE STJERNE forener sig med
Kirkens medlemmer over hele verden i
oprigtige fødselsdagssker til Præsident
McKay. I anledning af hans fødselsdag
bringer vi artiklen "En Profets stemme."*

R. DON OSCARSON

En Profets stemme

"Og id jeg var en engel," sagde profeten Alma, "og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve, og råbe omvendelse til alle folk.

Ja, jeg ville forkynde omvendelse og forløsningsplanen til hver eneste sjæl som med en tordenrøst, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulle være nogen sorg på hele jorden." (Alma 29:1,2.)

Præsident David O. McKay har, ligesom Alma, fattet livets korthed, at vor begrænsning i tid og sted er en realitet, den skrøbelighed som begrænser et menneske, et helt liv igennem, til det som han kan efterlade til dem, som vil lytte. Hvad ville enhver af os vælge at efterlade, hvis han havde en "tordenrøst" eller gyldne sider, som han kunne skrive et budskab på?

Præsident McKay synes at have fundet svaret. I sine 62 år som Generalautoritet har han taget sit enkelt, grundlæggende vidnesbyrd til de millioner, som har hørt hans røst og følt hans kærlighed:

"Det er over halvtreds år siden jeg stod her for første gang som en af Kirkens Generalautoriteter. Jeg husker udmærket den skælven og den ydmyghed jeg følte da jeg stod over for en sådan forsamling og tog imod en stilling som en af lederne. At et halvt århundrede er gået har ikke gjort det lettere . . . Denne formiddag, som den gang og i de mellemliggende år, beder jeg om jeres sympati og jeres bønner."

"Det har været vanskeligt for mig at give blot et udkast til det budskab, som jeg har haft i mit hjerte for Kirkens medlemmer og for folk ude i verden. Der findes en udtalelse af Paulus, som siger 'thi kødets attrå er død, men åndens attrå er liv og fred.'" (Rom. 8:6.)

"Kristus har bedt os om at udvikle det åndelige i os.

"Menneskets jordiske tilværelse er blot en prøve på, om han vil koncentrere sine bestræbelser, sit sind og sin sjæl på de ting, som bidrager til at behage og tilfredsstille hans fysiske natur eller om han vil gøre erhvervelsen af åndelige egenskaber til sit livsmål."

"Hvis mennesket vil søge det virkelige formål med livet, må han leve for noget der er højere end han selv. Han hører Frelserens røst, som siger: 'Jeg er vejen og sandheden og livet . . .' (Johs, 14:6.) Ved at følge den røst lærer han snart, at der ikke findes noget større han kan gøre for at opnå lykke eller evigt liv. Han lærer, at 'livet består ikke af store ofre eller pligter, men af små ting hvor smil og venlighed og små pligter som ydes vanemæssigt, er det som vinder og bevarer hjertet og sikrer velværet."

"Vort liv kommer time for time og dag for dag i hjemmet, i vor forbindelse med forretningsvenner, og når vi møder fremmede. Det er menneskets indstilling over for dem han møder i det daglige, der viser om vi appellerer til det åndelige hos os og hos dem vi omgås. Det er en daglig sag."

„Åndelighed, vort sande mål, er bevidstheden om sejr over os selv, og om forbindelse med det Uendelige. Åndelighed tilskynder en til at overvinde vanskeligheder og erhverve mere og mere styrke. At føle at ens evner udvikles og sandhed udvider sjælen er en af livets allerstørste oplevelser.“ (Uddrag af tale ved Generalkonferencen den 4. april 1958.)

Åndelighed! Noget højere end én selv — en stræben efter menneskets værdighed — er et af Præsident McKay's største og oftest gentagne budskaber til denne generation.

Et andet er hjemmets hellighed. I en tale til studenterne ved Brigham Young University den 11. oktober 1955 talte han om de særlige faktorer som bidrager til et godt

ægteskab og lykke i hjemmet, idet han brugte en historie fra sin ungdom:

„Jeg husker at jeg som ung mand en sommereftermiddag gik en tur sammen med andre unge mænd og unge piger. Vi gik ad den smalle vej som fører til South Fork Canyon. På begge sider af vejen voksede vilde roser. Vi standsede ikke for at plukke dem, fordi de var dækket af støv fra trafikken. Vi nåede snart bjergsiden. Der var også roser, men de var fri for støvet, hver enkelt af dem var kun blevet kysset af solskinet og morgenduggen. Vi plukkede den uberørte rose og gav den til den unge pige, som syntes så værdig til den.

Dette princip synes for mig at ramme lige i centrum for lykken i ægteskabsforholdet — en renhedsstandard, som forkyndes og praktiseres blandt de Sidste Dages Hellige.“

I den samme tale indskærpede han behovet for selvbeherskelse med et glimt af humor. Han fortalte om en ung ægtemand, som havde beklaget sig til sin unge brud over hendes madlavning. Efter at have hørt på ham så længe hun kunne, sagde hun til sin mand:

„Jeg ved min madlavning ikke er god. Jeg hader det lige så meget som du gør, men finder du mig siddende og pines over det? Denne ‚pinen‘ efter at man er blevet gift er det som gør det ubehageligt. Lær selvbeherskelse, kontrol over tungen.“

Derefter understregede Præsident McKay på sin karakteristiske måde betydningen af en anden enkel egen-skab man bør udvikle i ægteskabet — enkel i anvendelse, men guddommelig som egen-skab:

„(En anden) ... bidragende faktor jeg nævner er høflighed og bevelenhed. Under forlovelsen er hver især glad for at forudse den andens ønsker, og finder glæde ved at opfylde disse ønsker inden for rimelighedens grænser. Altfors mange ægtefolk ser på ... ægteskabets alter som afslutningen på frieri. Det burde være begyndelsen til et evigt frieri, og det betyder betænksomhed i hjemmet, den samme betænksomhed over for hustruen, som man viste sin elskede i forlovelses-tiden; den samme betænksomhed over for manden, selv om han sidder bag ved sin avis... og ikke siger et ord. Livet bliver hverdagsagtigt, men den hverdagsagtighed bliver brudt hvis vi blot husker, at ‚vil du være så venlig‘, at ‚tak‘, at ‚undskyld‘ er akkurat lige så meget på sin plads og lige så meget påskønnet af en hustru, som vor elskede påskønnede dem.“

Et andet af hans store emner blev udtrykt i et påske-program i Salt Lake Tabernaklet. Imellem nogle musik-numre holdt Præsident McKay en tale og gav et kort budskab om Frelserens mission. Ved slutningen af talen kom han med følgende udtalelse: „Vi tror, at Jesus er (han standsede, så op fra sit manuskript og lige ind i den store forsamlings øjne) — nej, vi ved at Jesus er Kristus, verdens Frelser.“

I den store forsamling ved en Generalkonference i oktober 1959 sagde han det på en anden måde:

„Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn,‘ skrev Paulus til Timoteus, ‚og for Kristus Jesus, som skal domme levende og døde... Prædik ordet...‘” (2 Tim. 4:1-2.)

„Hvilket ‚ord‘? Det, som ‚ved vor Frelseres Jesu Kristi tilsynkomst blev åbenbaret, da Han tilintetgjorde døden og bragte liv og uforkrænkelighed for lyset ved det Evangelium...‘” (2 Tim. 1:10.)

„... derfor kan menneskene gennem tiderne set på Kristus fra forskellige synspunkter. Nogle, som fornægter Ham lige så ondskabsfuld som øblen gjorde det, ser i Ham og Hans disciple, dem som har indført et kristent moralsystem, som har undermineret og tappet kraften i den europæiske verden.‘ Andre med klarere

indsigt, fremkommet ved erfaring, ser Ham som op-havsmanden til et system, som ‚fremmer flid, ærlighed, sandhed, renhed og venlighed, et system som opretholder loven, begunstiger friheden; er væsentlig for den og vil forene menneskene i ét stort broderskab.‘

„Andre ser på Ham som ‚det eneste fuldkomne menneske — historiens uforlignelige personlighed,‘ men be-nægter Hans guddommelighed. Millioner anerkender Ham som den Store Lærer, hvis lærdomme imidlertid ikke er anvendelige under moderne sociale forhold. (Derefter til-føjede Præsident McKay sit indtrængende personlige vid-nesbyrd:.) *Nogle få — Å, hvor få! — ... anerkender Ham for det Han virkelig er — Faderens Enbårne Søn, som kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden, og for at bære verdens synder og helliggøre verden og rense den fra al uretfærdighed.*“

Og endelig taler han om hemmeligheden ved et lyk-keligt, vellykket liv, som han har fundet gennem et langt liv, som spræder over menneskets udvikling fra stearin-lyset og petroleumslampen til atomenergien og rumets mysterier. I en tale på Brigham Young University sagde han:

„Af hele mit hjerte ... taler jeg til jer efter mange års erfaring, med viden om nytten, fornøjelsen, glæden og lykken i dette liv, følg Kristi formaning om først at søge Hans rige.“

„... hvis I vil opnå den højeste lykke og det mest til-fredsstillende af livet, så praktiser i jeres daglige om-gang Jesu Kristi Evangeliums idealer. Jeg tøver ikke med at fremsætte denne udtalelse uden begrænsning; jeg ved at resultaterne vil blive som jeg har antydnet.“

Og så en sidste historie:

„... en skovfoged lagde mærke til en snor som var bundet til et træ, og førte ind i en tæt skov. Han be-sluttede at følge denne snor for at finde ud af dens be-tydning. Gennem krat og nedhængende grene banede han sig vej så godt han kunne, og traf til sidst på en jæger, som endnu havde det sidste af et nøgle sejl-garn i sin hånd. Efter at skovfogeden havde spurgt, hvad gar-net blev brugt til, svarede jægeren: ‚Jeg har hørt om mennesker, som er gået vild i disse skove, og jeg be-stemte derfor, at hvis jeg skulle miste min stedsans, vil jeg have et middel til at finde tilbage.‘

„Vi bevæger os alle fremad, mere eller mindre i men-neskehedens mørke og tætte skov. Nogle mister deres stedsans, andre har klogeligt en fører (jeg vil ændre betegnelsen og kalde det et anker), og de kan finde vej tilbage, selv om de forvilder sig på vejen eller bliver forvirret i labyrinten af mennesker. Det anker er, gen-tager jeg, Jesu Kristi Evangeliums idealer. Lykke, sikker-hed, karakter... er resultaterne af at holde fast ved det anker...“

„Gud hjælpe os til at blive forankret... så vi snart kaster os ud i menneskehedens rige for at yde arbejde, trofast arbejde for Guds rige. Det beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.“

Brænd den bog

AF DON VINCENT DI FRANCESCA

Ældste Don Vincent Di Francesca døde den 18. november 1966 i Gesta Grätten Palermo, Italien.

Jeg blev født den 23. september 1888 i byen Gratteri, provinsen Palermo, Sicilien, som søn af Joseph D. og Marianne D. Maria Francesca. Den 22. februar 1892 døde min moder, og sammen med min broder Antonine og min søster Josephine kom jeg til at bo hos min moders forældre.

Da jeg var syv år gammel kom jeg til at gå i grundskolen. Min bedstefader, som ønskede, at min uddannelse skulle være religiøs præget, sørgede for, at jeg blev undervist af hans fætter, Vincent Serio. Det gik mig så godt med at lære den kunst at læse Skriften, at min lærer, da jeg var 11 år gammel, roste mig og sagde, at det var en velsignelse for mig at have så stort et talent.

I november 1900 fik jeg lov til at lade mig indskrive i en højere skole, der blev drevet af en religiøs orden, og der studerede jeg religion indtil 1905. Min broder Antonine, som i mellemtiden var emigreret til New York City, inviterede mig til at komme til Amerika, så da jeg var 17 år, sejlede jeg fra Neapel og ankom til New York den 12. oktober 1905. Der traf jeg en ven til min broder, Ariel Debellon, præst i den italienske gren af en af de protestantiske kirker; han antog mig som lærer for medlemmerne af hans menighed. Min evne til at læse Skriften gjorde så stærkt indtryk på ham, så han foreslog, at jeg gennemgik Knox College i New York City. Jeg fulgte hans råd og tog min eksamen i religion den 24. november 1909.

Når jeg tænker tilbage over begivenhederne i mit liv frem til en kold februardag i 1910, kan jeg ikke blive fri for den tanke, at Gud har været opmærksom på min eksistens. Den morgen gav portneren for den italienske kirke

mig en seddel fra pastoren. På den stod der, at han var syg og lå i sengen — om jeg ville komme hjem til ham, da han havde vigtige ting at tale med mig om vedrørende sognets affærer.

Da jeg gik ned ad Broadway, blæste den stærke, kolde blæst ude fra det åbne hav lige imod mig, så jeg dukkede hovedet og vendte ansigtet bort fra den. Da var det, jeg så noget, der så ud som en bog, liggende oven på en åben asketønde, der var stillet ud for at blive tømt af skraldemændene. Bladenes form, og den måde de var indbundet på, gav mig det indtryk, at det var en bog med religiøst indhold. Nysgerrig tog jeg bogen og slog den mod asketønden for at få asken af den. Bogen var skrevet på engelsk. Jeg kiggede efter titelbladet, men det var blevet revet ud.

Som jeg stod der med bogen i mine hænder, vendte blæstens voldsomhed bladene, og et for et præsenterede navnene Nephi, Mosiah, Alma, Moroni og Esajas sig for mine øjne. Da nu vinden var så skarp, pakkede jeg hurtigt den snavsede bog ind i en avis og fortsatte min gang.

I præstegården talte jeg nogle få trøstende ord til min kollega Scarillo og påtog mig de tjenester, han pålagde mig, så længe han var syg. På min vej tilbage til mit logi dvælede mine tanker ved den bog, jeg havde i hånden, og ved de mærkelige navne, jeg havde læst. Hvem var disse mænd? Hvem var profeten Esajas? Var han den samme som den, jeg havde læst om i Bibelen, eller var han en anden Esajas?

Da jeg var kommet hjem på mit værelse vendte jeg forsigtigt de lasede blade til jeg fandt Esajas' ord, som jeg læste meget omhyggeligt. Hvad mon den kirke hed,

der forkyndte en sådan lære med ord, der var så nemme at forstå? Bogens bind og titelblad manglede. Jeg læste vidneres erklæring på de første sider og blev stærkt påvirket af styrken i deres vidnesbyrd, men der var ingen anden nøgle til bogens identitet.

Jeg købte noget sprit og vat på apoteket nedenunder, hvor jeg boede, og begyndte at rense de snavsede sider. Derefter sad jeg i flere timer og læste i bogen. Da jeg havde læst det 10. kapitel hos Moroni, låste jeg døren til mit værelse, og med bogen i hænderne knælede jeg og spurgte Gud, den evige Fader, i Hans Søn, Jesu Kristi navn, om denne bog var fra Ham. Medens jeg bad, følte jeg det, som mit legeme blev helt koldt — men så begyndte hjertet at hamre, og en følelse af varme og glæde kom over mig og fyldte mig med så stor en lykke, så jeg slet ikke kan finde ord for den. Jeg vidste, at bogens ord kom fra Gud.

Jeg fortsatte min tjeneste i sognet, men mine prædikener blev stærkt farvet med de nye ord, jeg havde fundet i bogen. Min menigheds medlemmer blev så interesserede i det, jeg sagde, så de blev utilfredse med de prædikener, mine kolleger holdt, og spurgte dem, hvorfor de ikke talte om de samme dejlige emner, som Don Vincent. Dermed begyndte mine vanskeligheder. Da medlemmerne begyndte at forlade kirken under mine kollegers prædikener, medens de blev siddende, når det var mig, der overtog prædikestolen, blev mine kolleger vredde på mig.

Juleaften begyndte den virkelige disharmoni. Det var i 1910. I min prædiken den aften fortalte jeg beretningen om Jesu Kristi fødsel og mission, således som den fandtes i min nye bog. Da jeg var færdig modsagde nogle af mine kolleger ganske skamløst og offentligt det, jeg havde sagt. Det urimelige i deres påstande oprørte mig i den grad, at jeg åbenlyst tog til genmæle imod dem. De undsagde mig og overgav mig til censurkomitéen for disciplinær forseelse.

Da jeg kom frem for denne komité, gav dens medlemmer mig en formaning, som vist skulle forestille at være et faderligt råd. De rådede mig til at brænde den bog, som — sagde de — var af Djævelen, eftersom den var årsag til så megen besvær og havde ødelagt harmonien mellem præstebrødrene. Jeg svarede med at bære vidnes-

byrd for dem, at den bog, de bad mig om at brænde, var Guds ord, men at jeg på grund af de manglende sider ikke kunne sige dem, hvad den kirke hed, som havde udgivet bogen. Jeg erklærede, at hvis jeg brændte den bog, ville jeg pådrage mig Guds mishag. Jeg ville hellere forlade denne menighed end jeg ville forsynde mig mod Ham. Da jeg havde udtalt mig, sluttede rådets præsident diskussionen med at sige, at rådet senere ville tage bestemmelse om sagen.

Det blev ikke før i 1914, at jeg igen blev kaldt ind for rådet. Højærværdigheden talte venligt og antydede, at komitémedlemmernes skarpe ord ved det foregående møde måske havde irriteret mig, hvilket var meget beklageligt, eftersom de allesammen elskede mig og var opmærksomme på den værdifulde hjælp, jeg altid så villigt havde ydet dem. Jeg måtte imidlertid huske på — sagde han — at lydighed, komplet og absolut lydighed, er en hovedregel. Langmodigheden hos de medlemmer, jeg fortsat havde prædikeret falske lærdomme for, var nu forbi, og jeg skulle brænde den bog.

Jeg svarede med at fastslå, at jeg ikke kunne fornægte de ord, der stod i bogen, og jeg ville heller ikke brænde den, fordi jeg derved ville fortørne Gud. Jeg sagde, at jeg glædede mig til den dag, da jeg fik at vide, hvad det var for en kirke, bogen tilhørte, og til at blive medlem af den kirke. Da jeg havde sagt det, råbte Højærværdigheden: „Så er det nok!“. Og så læste han den beslutning, rådet havde truffet: Jeg skulle afskæres fra min stilling som præst i Den gode Hyrdes Kirke og fra hver eneste rettighed og privilegium, jeg før havde været så glad for.

Tre uger efter blev jeg indkaldt til møde for synoden. Efter at have givet mig lejlighed til at trække mine forrige udtalelser tilbage, hvilket jeg nægtede at gøre, bekræftede synoden rådets dom. Jeg var dermed fuldstændig udelukket af menigheden.

I november 1914 blev jeg indkaldt til den italienske hær og sendt til havnebyen Neapel. Jeg var med i kampen i Frankrig, hvor jeg oplevede al den sorg og lidelser, der er forbundet med slagene i Den første Verdenskrig. I erindring om de lærdomme, jeg havde tilegnet mig fra „bogen“, fortalte jeg nogle af mændene i mit kompagni historien om Ammons folk, hvorledes de nægtede at udgyde

deres brøders blod og hellere begravede deres våben ned i jorden end gjorde sig skyldige i så store forbrydelser. Feltpræsten indberettede mig til obersten, og den næste dag blev jeg eskorteret til dennes kontor. Han bad mig fortælle ham den historie jeg havde fortalt soldaterne, således som den står optegnet i Alma, det 24. kapitel. Så spurgte han mig, hvorledes jeg var kommet i besiddelse af den bog, og hvorfor jeg gemte på en bog, der var skrevet på engelsk og udgivet af en kirke, hvis navn jeg ikke kendte. Jeg fik 10 dage på vand og brød med ordre til ikke mere at tale om „bogen“ og dens indhold.

Da Verdenskrig I var slut, vendte jeg tilbage til New York, hvor jeg mødte en gammel ven, der var præst ved Metodistkirken, og havde hørt om mine vanskeligheder. Han syntes, jeg var blevet behandlet uretfærdigt, og han begyndte at tale min sag for synodens medlemmer. Jeg fik så endelig adgang til menigheden — som lægmedlem. Som et eksperiment, blev man enig om, at jeg skulle ledsage metodistpræsten på en mission til New Zealand og Australien.

I Sidney i Australien, traf vi på nogle italienske emigranter, som stillede nogle spørgsmål angående oversætterfej i den bibel, der blev udgivet af den katolske kirke. De var ikke tilfredse med de svar, min kammerat gav, så han blev vred på dem. Derefter spurgte de om min mening, og da jeg vidste, at jeg havde sandheden i Mormons Bog, fortalte jeg endnu beretningen om dengang Kristus viste sig for folket i det land, der beskrives deri, og at Kristus havde sagt: „Jeg har andre får, som ikke hører til denne fold, dem må jeg også føre hid, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord og én hyrde.“ (3 Nephi 15:17.) Da de spurgte mig, hvor jeg havde lært sådanne lærdomme, fortalte jeg dem om den bog, jeg havde fundet. Beretningen var sød for dem, men bitter for min kollega. Han indberettede mig til synoden, og endnu engang blev den tidligere dom stadfæstet, og jeg blev udelukket af kirken vor evigt. Snart efter vendte jeg tilbage til Italien.

I maj 1930, da jeg sad og ledte efter en oplysning i et fransk leksikon, så jeg pludselig ordet „Mormon“. Jeg læste omhyggeligt, hvad der stod, og fandt ud af, at der i 1830 var blevet oprettet en mormonkirke, og at denne kirke drev et universitet i Provo, Utah. Jeg skrev til præsidenten for Provo Universitetet og bad om oplysninger om bogen og de blade, der manglede. To uger efter fik jeg svar, hvori der stod, at mit brev var blevet overgivet til Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige, og at han ville informere mig om bogen med de manglende blade, idet den virkelig tilhørte Mormonkirken.

Den 16. juni 1930 besvarede Præsident Heber J. Grant mit brev og sendte mig et eksemplar af Mormons Bog, som var blevet oversat til italiensk i 1852 af Præsident Lorenzo Snow, medens han var missionær. Præsident Grant oplyste mig om, at ældste John A. Widtsoe var præsident for Kirkens europæiske mission med hovedkvarter i Liverpool, England, og han ville sende mine spørgsmål til ham. Nogle få dage senere skrev ældste Widtsoe til mig fra Liverpool og sendte mig en pjece, der indeholdt historien om profeten Joseph Smith, der fortæller

om pladerne og om, hvorledes Mormons Bog kom frem. Langt om længe fik jeg resten af den historie, der begyndte for så længe siden, som da jeg — ledet ved Guds hånd — fandt den lasede bog liggende på toppen af en asketønde på en gade i New York City.

Den 5. juni 1932 kom ældste Widtsoe til Neapel for at døbe mig, men nu var der udbrudt en revolution mellem fascisterne og ikke-fascisterne på Sicilien, og Palermos politi nægtede mig udrejsetilladelse. Jeg fik derfor ikke lejlighed til at blive døbt på det tidspunkt.

Året efter bad ældste Widtsoe mig om at oversætte den pjece om Joseph Smith til italiensk og få 1000 eksemplarer uddelt. Jeg gik til en bogtrykker, Joseph Gussio, med min oversættelse, og han gik videre med den til den katolske biskop for Cefalu-stiftet. Biskoppen befalede bogtrykkeren at ødelægge materialet. Jeg lagde sag an mod bogtrykkeren, men alt, hvad jeg fik ud af det, var en ordre fra retten til ham om at levere mig den originale pjece tilbage; den havde han smidt ned i kælderen mellem noget affaldspapir.

Da ældste Widtsoe i 1934 blev afløst som missionspræsident begyndte jeg at korrespondere med ældste Joseph F. Merrill, som efterfulgte ham. Han satte mit navn på listen over dem, der skulle have Millennial Star tilsendt, så den fik jeg indtil 1940, da Verdenskrig II satte en stopper for den. I januar 1937 skrev ældste Richard R. Lyman, præsident Merrill's efterfølger, til mig og meddelte, at han og ældste Hugh B. Brown ville være at træffe i Rom på en bestemt dag, og jeg kunne møde dem der og blive døbt. Brevet blev forsinket på grund af krigen, så jeg fik det ikke rettidigt.

Indtil 1949 var jeg derefter afskåret fra ethvert nyt om Kirken, men jeg forblev en trofast tilhænger og forkyndte Tidernes Fyldes Forvaltnings Evangelium. Jeg havde eksemplarer af standardværkerne, og jeg oversatte kapitler af dem til italiensk og sendte dem til venner og bekendte med hilsenen: „Goddag. Morgenens gryer — Jehova taler!“

Den 13. februar 1949 genoptog jeg korrespondancen med ældste Widtsoe i Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City. Ældste Widtsoe besvarede mit brev den 3. oktober 1950 og forklarede, at han havde været i Norge. Jeg svarede ham med at sende et langt brev, hvori jeg bad ham om at hjælpe mig til hurtigt at blive døbt, fordi jeg syntes, at jeg havde vist, at jeg var Guds trofaste søn og en oprigtig tjener for Ham, idet jeg holdt lovene og fulgte Hans riges befalinger. Ældste Widtsoe bad præsident Samuel E. Bringham fra den schweiziske mission rejse til Sicilien og døbe mig. Den 18. januar 1951 ankom præsident Bringham til øen, og jeg blev døbt i Imerese, provinserne Palermo. Ifølge Kirkens optegnelser, var dette øjensynligt den første dåb, der blev udført på øen Sicilien. Og så — den 28. april 1956, trådte jeg ind i templet i Bern, Schweiz, og modtog mine endowments.

Endelig — at være i min himmelske Faders nærhed! Jeg følte, at jeg nu havde vist mig trofast i min anden prøvetilstand, efter at have søgt efter og fundet den sande Kirke ved hjælp af en ukendt bog, jeg for så mange år siden fandt på toppen af en åben asketønde i New York City. ○

CYRUS DALLIN

og statuen af Englen Moroni

AF ALBERT L. ZOBELL, JR.

Statuen af Englen Moroni, på toppen af det midterste østlige spir på Salt Lake Templet, symboliserer det evige Evangeliums gyldne sandheder, som er gengivet i disse sidste dage.

Statuen af englen blev skabt af Cyrus E. Dallin, som blev født den 22. november 1861 i Springville, Utah, en lille by omkring 10 kilometer syd for Provo. Han var det næstældste barn af otte børn, hvis fader var Thomas Dallin som var minearbejder.

Piute- og Ute-indianerne var talrige i og omkring Springville. Om efteråret fik de tilladelse til at bygge deres hytter på markerne, og om vinteren solgte de huder og vildt til nybyggerne. Den unge Cyrus lærte at elske disse indianske naboer, ligesom han elskede de barske bjerge i nærheden af sit hjem. Hans skoletavle var ofte fyldt med tegninger i stedet for med de lektier han havde til den dag.

En presbyteriansk præst, i hvis skole han var indskrevet, opmuntrede ham til at udvikle sine kunstneriske talen-

ter. Engang havde pastor Leonard brug for en tegning af den faldefærdige skolebygning, som han skulle sende østpå for at vise at der trængtes til flere penge. Han bad Cyrus om at lave tegningen, og den var snart på vej. Den unge Dallin var nu en virkelig kunstner, en som havde modtaget penge for sit arbejde.

I foråret 1879 begyndte han at arbejde i en af sin faders miner i Silver City, for at tjene penge nok til at komme på skole og studere kunst i Provo.

I begyndelsen lavede han mad til sig selv og tre andre arbejdere; så fik han arbejde med at sortere malm, læsse det på en trillebør og køre det til skakten og harpe det. Det var hårdt arbejde med utilhugget materiale, og han arbejdede der i omtrent et halvt år.

En dag fandt minearbejderne noget blødt, hvidt, kalkagtigt ler. Den unge Dallin gav efter for fristelsen og formede to hoveder i naturlig størrelse, idet han brugte sit eget værktøj. Han fortalte, at han havde eksperimenteret med ler hjemme, hvor han også havde fået erfaring i at skære træ med sin store foldekniv og havde lavet nogle skitser. Lermodellerne blev sendt til en udstilling i Salt Lake City i oktober 1879 sammen med to af hans tegninger.

Det følgende forår blev C. H. Blanchard i Silver City så imponeret over den unge Dallins talent, at han talte om ham med Jacob Lawrence, en rig mineejer i Salt Lake City, og sammen rejste de penge til at kunne sende Dallin til Boston, til billedhuggeren Truman H. Bartlett's atelier. Mr. Bartlett skrev et brev til Deseret News den 12. juni 1880, hvori han bl.a. sagde: „Da hans fader ikke er nogen velhavende mand, er det ikke sandsynligt at han har råd til at betale sin søns udgifter ret længe. Undervisningen af den unge mand er gratis, og alt hvad han behøver er nok til at betale for kost og logi og forsyne ham med tøj. Han har stort talent for billedhuggerarbejde, og hvis han bliver uddannet på den rette måde, vil han blive til ære for sig selv og for dem der er interesserede i ham.“

Mange mennesker var interesseret i at udvikle Dallins talenter, og hans fremgang var meteorologisk. I februar 1884 blev det bekendtgjort, at han ville åbne et atelier i Salt Lake City, men i slutningen af juni blev det meddelt at han var rejst østpå for at studere, og i december kom den nyhed at han ville rejse til Paris.

Han ægtede Vittoria Colonna Murray fra Roxbury, Massachusetts, den 16. juni 1891, og vendte straks efter tilbage til Salt Lake City, hvor han arbejdede indtil vinteren 1894. I denne frugtbringende periode modellerede han Brigham Young Monumentet, som blev afsløret på 50-års dagen for pionerernes ankomst til Saltsødalen. Han lavede også nogle buste af Det Første Præsidentskab.

William B. Preston, den præsiderende biskop, John R. Winder, hans anden rådgiver, og D. C. Young, templets arkitekt, samt Cyrus Dallin, mødtes med Det Første Præsidentskab den 21. juli 1891 og indleverede tegninger til de spir, som skulle anbringes på de stenugler, som dengang kronede tårnene på Salt Lake Templet. De havde også en tegning, lavet af Dallin, af et himmelsk sendebud som blæste i trompet.

Mindre end en måned senere, den 19. august, blev

Til minde om pioner-moderen. (med velvilje fra Utah High School Art Association)

Det var ikke muligt at få fat i brevet, så vi erstatter det med et billede af mr. Dallin som en gammel mand med en af hans statuer i baggrunden. (med velvilje fra Utah State Historical Society)

planerne til færdiggørelsen af templets tårne godkendt af Det Første Præsidentskab. Arkitekten blev instrueret om at konferere med Cyrus Dallin angående omkostningerne ved at modellere statuen af englen, som skulle anbringes på toppen af det midterste østlige spir.

W. H. Mullins og Co., Salem, Ohio, som lavede statuer på bestilling, fik modellen og byggede den næsten 4 meter høje statue af „24-hamret kobber“. Skønt firmaet stadig eksisterer som Mullins Manufacturing Corporation, findes deres optegnelser fra 1890'erne ikke længere. Og hverken dette selskab eller Kennecott Copper Corporation og dets datterselskab Chase Brass and Copper Company kan fuldstændig afgøre hvad der menes med „24-hamret kobber“. Nogle metallurgister mener, at det kunne veje 24 ounces pr. kvadratfod. Dette ville sige at kobberets tykkelse var ca. 0,032 inches (0,65 mm). Det er muligt, at et så forholdsvis tyndt lag kobber kunne være blevet brugt til at lave statuen.

Onsdag den 6. april 1892 var omkring 40,000 mennesker samlet på Tempelpladsen, og yderligere tusinder på de tilstødende gader og andre fordelagtige steder for at være

„Brigham Young Monumentet“ da det stod på Tempelpladsen; nu står det nede i byen i Salt Lake City. (med velvilje fra Utah State Historical Society)

vidne til at den forgyldte statue blev sat på plads. Ved et møde på Generalkonferencen den samme dag havde Kirkens medlemmer forpligtet sig til at fuldføre Salt Lake Templet og indvie det et år senere, den 6. april 1893.

Nogle har undret sig over betegnelsen „himmelsk engel i færd med at blæse trompet.“ Den blev kaldt Moroni i en artikel i Deseret News om dens anbringelse. Mange år senere skrev Cyrus Dallin et brev, dateret 30. juli 1938, og adresseret til „Min kære Mr. Young“. (Desværre ved vi ikke, hvem Mr. Young er. Det har muligvis været Levi Edgar Young af De Halvfjerds' Første Råd eller arkitekten Don Carlos Young). Brevet fortsætter:

„Som svar på Deres forespørgsel om 'hvad jeg havde for øje', da jeg lavede den statue der sidder på toppen af Salt Lake Templet, vil jeg gerne fastslå, at jeg ikke havde andet for øje end at udføre (så godt jeg kunne) mit hverv, som var en statue af Mormon-englen ‚Moroni‘.

„Andet end dette kender jeg ikke noget til . . .“ Cyrus E. Dallin.

Cyrus Dallin var i sandhed på vej til at blive en stor billedhugger. I januar 1896 vakte det opmærksomhed, at

han udførte arbejde for Kongres-Biblioteket. Han sendte et lykønskningstelegram, da hans Pioner-Monument blev afsløret på Tempelpladsen i juli 1897. Da det blev flyttet til sin nuværende plads i Salt Lake City, var han en af talerne ved en højtidelighed på Pionerdagen i 1900.

Han kom ofte „hjem“ til Utah, skønt Boston-området var hans hjem i meget af hans liv som voksen. Under et besøg i Salt Lake City i 1920'erne standsede han op på Tempelpladsen, hvor han blev genkendt af præsident Levi Edgar Young af De Halvfjerds' Første Råd, som dengang tjente som præsident for Temple Square-missionen. Sammen talte de to gamle venner om Dallins statuer, som var verdenskendte, om hans historiske figurer, om hans portrætter af indianerne som gengav dem på autoritativ, værdig og betagende måde. Efter at have overværet en orgelkoncert af John J. McClellan satte de sig på den kant, der omgiver Måge-Monumentet, og så på den gyldne statue på tempelspiret.

„Jeg tror, at min ‚Englen Moroni‘ bragte mig nærmere til Gud end noget andet jeg nogensinde har lavet“, sagde mr. Dallin. „Jeg syntes at jeg kom til at lære hvad det betyder at have samvær med englenerne fra himlen.“ Så tilføjede han: „Vi kan kun skabe i livet hvad vi er og hvad vi tænker.“

Han var parat, da man bad ham tale ved afsløringen af hans Pioner-Monument i Springville, Utah, den 24. juli 1932, hvor han sagde om sin moder: „Hun havde ingen genvordigheder, for hun havde en familie, og kærlighed dvælede inden for vort hjemms fire vægge.“

Da Cyrus Dallin atter kom til Utah i juni 1934, sammenlignede han sin flyvretur på 22 timer med sine forældres tre måneders rejse over sletterne i begyndelsen af 1850'erne.

„Jeg skylder min moder, Jane Hamer Dallin, min kunst, hun elskede skønhed,“ fortalte han. „I min barndom modellerede hun ting af ler og brændte dem i ovnen. Det var en sag om arvelighed. Jeg har altid holdt af kunst og begyndte at tegne og modellere allerede da jeg var barn, og hun og min fader, Thomas Dallin, opmuntrede mig på enhver måde.“

Der var også år med skuffelser i hans kunstnerliv. Medens han studerede i Boston i 1884 lavede han en rytterstatue i gips af Paul Revere. Han talte om den til besøgende i hans atelier i Salt Lake City, i den tro at succes'en lå lige for. Nedskrevene beretninger siger, at „hvert år fra 1884 bønfuldt Dallin enhver byadministration om at acceptere hans statue.“

Men så i begyndelsen af januar 1940 — efter 55 års forløb — meddelte borgmester Maurice J. Tobin, som formand for bestyrelsen for George Robert White Fund, den 78 år gamle billedhugger, at han var blevet tildelt en kontrakt på 27.500 dollars for at ståe figuren i bronze til anbringelse i Paul Revere Mall, i nærheden af det sted, hvor Revere's berømte ridt begyndte.

Cyrus Edwin Dallin, født i Utah, døde den 14. november 1944 i sit hjem i Arlington, Massachusetts, otte dage før sin 83 års fødselsdag. Han overlevedes af sin enke og to sønner. En tredje søn var blevet dræbt i Frankrig under Første Verdenskrig. ○

DEN PRÆSIDERENDE BISKOP TALER TIL UNGDOMMEN OM BØN

Det er tegn på virkelig modenhed, når en ung mand eller en ung kvinde søger Herrens hjælp til sine daglige gøremål. Mange store mænd har lært, at deres anstrengelser er for-gæves, medmindre de bliver hjulpet og ledt af Herren.

Benjamin Franklin anmodede ind-trængende medlemmerne af den lovgivende forsamling om at indlægge bøn i deres forretningsorden, idet han sagde: „Mine herrer, jeg har levet i lang tid, og jo længere jeg lever, jo flere overvældende beviser ser jeg på denne sandhed — at Gud styrer menneskenes liv . . . Derfor tillader jeg mig at fremsætte forslag om, at der for fremtiden her i forsamlingen vil blive opsendt bønner, der anråber om hjælp fra Himlen og dens velsignelser over vore drøftelser — hver morgen, før vi går i gang med arbejdet . . .“

Cecil B. DeMille, den store film-instruktør fremkom med denne erklæring om bøn: „Jeg kunne ikke leve en dag uden den. Det er den største magt i verden“.

Skriverne fortæller os, at Job blev stillet ansigt til ansigt med mange af livets sværeste prøvelser. Han mistede sin rigdom, sin familie, sit helbred og sine venner. Dog bevarede han sin faste tro på Gud. Mange er

blevet inspireret af Jobs ord. Jobs bemærkninger angående nogle af sine samtidige er karakteristiske for mange i vort samfund i dag. Hans ord var disse: „De lever deres liv i rigdom, og om et øjeblik ligger de i deres grave. Derfor siger de til Gud, gå bort fra os, for vi ønsker ikke at kende dine veje. Hvad er den Almægtige, at vi skulle tjene Ham? og hvad gavn skulle vi have af at kende Ham?“ (Job 21:13-15)

Med vores store velstand, vores medicinske fremskridt og vore mangfoldige bekvemmeligheder, så er der dog nogle, som vil gribe sig selv i at ignorere det bestandige behov, de har for at bede til vor Fader i himlen. Mange lader i dag til at gentage erklæringen om Jobs samtidige, . . . hvad gavn skulle vi have af at bede til ham?“

Hos ethvert menneske er der et stort behov for at klargøre sig betydningen af bøn, når det bygger sit liv op, for det er sandt, at „dersom Herren ikke bygger huset, da arbejder de forgæves, som bygger derpå“ (Salm. 127:1)

Bøn kan være en vital styrke i vort liv, men vi må lære, hvordan vi kan gøre vore bønner effektive. Da vi var børn, var vore bønner måske en gentagelse af udtryk, vi havde lært. Eftersom vi modnes, vil det være godt at anlægge et syn på bøn, der har større dybde og større betydning.

Til at begynde med må man forstå, at bøn indebærer det at tale med Gud. Når dette er tilfældet, er det klart, at vi bør gøre det i alvorlig og i en bestemt hensigt. For at vore bønner kan blive virksomhedsfulde, er det vigtig, at vi nærmer os vor Fader i

himlen med fuldkommen tro og ydmyghed. Vi må overfor vor Fader erkende vor tillid og vore begrænsninger, for at Han kan være i stand til at supplere vore anstrengelser.

Når vi nærmer os vor Fader i himlen med ydmyghed og tro, må vi være klar over, hvilken slags hjælp vi kan bede Ham om. Amulek antyder i Mormons Bog, at vi kan bede om hjælp på alle områder i livet.

Dette er hans råd: „Ja, råk til Ham om nåde, thi han har magt til at frelse.

Ja, ydmyg jer og vedbliv at bede til Ham.

Bed til Ham, når I er i marken, ja for alle jeres hjorde.

Bed til Ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både morgen, middag og aften.

Ja, bed til Ham mod jeres fjenders magt.

Ja, bed til Ham imod djævelen, som er en fjende af al retfærdighed.

Bed til Ham for markens afgrøder, at I må have held med dem.

Bed for hjordene på markerne, at de må formeres.

Men det er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen.

Ja, når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til Ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer.“ (Alma 34:18-27)

Således kan vi gennem bøn modtage hjælp fra Herren i alle vore retfærdige bestræbelser. Men for jer unge mænd og unge kvinder er det vigtigt, at I fuldstændig forstår

(1) hvilken del vi må opfylde, før Herren kan besvare vore bønner, og (2) hvorledes Herren vil besvare vore bønner.

I skrifterne har Herren gjort det meget klart, at virkningsfulde bønner indebærer en god portion anstrengelse fra vor side. Denne idé blev tydeligt forklaret af Herren for Oliver Cowdery. Oliver havde bedt om evnen til at oversætte; men han havde ikke opfyldt sin del, således at Herren kunne opfylde hans ønske. Herren gav Oliver dette råd angående bøn:

„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må ud-tænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt . . .” (L&P. 9:7-8)

Dette er en meget vigtig ting for os at virkeliggøre, hvis der skal være mening med vore bønner. Når vi behøver Herrens hjælp med hensyn til en afgørelse, forventer Han, at vi kommer med en forsøgsvis afgørelse, baseret på vores egen forståelse, og at vi så nærmer os Ham med en bøn om at få vores afgørelse bekræftet eller afkræftet.

Nu rejser spørgsmålet sig, „Hvorledes kan vi vide, om Herren bekræfter eller afkræfter vores afgørelse?” Herren kom med denne yderligere anvisning, da han gav Oliver det råd, til hvilket vi netop henviste: „ . . . og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme at det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan en følelse, men

dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt . . .” (L&P 9:8-9)

For at vore bønner kan blive besvaret, må vi nødvendigvis bede om Herrens hjælp, når vi har fuldført den del, Herren forventer af os. Så må vi lære at blive følsomme overfor Åndens tilskyndelser for at blive klar over det svar, Herren giver.

Vi må se i øjnene, at svaret på vore bønner ikke altid er i overensstemmelse med vores vilje. Men hvis vi er ydmyge og har tillid til Herren og følger Åndens tilskyndelser, så vil svaret, vi modtager, være til gavn for vor vækst og udvikling.

Vi må forstå, at vi ikke ved bøn kan tvinge de jordiske prøvelser bort, men vi kan bede om karakter til at møde dem og magt til at sejre over dem.

Måtte vi blot lære at komme i berøring med Guds magt gennem bøn. Og — som Præsident McKay så smukt har udtrykt det:

„Jeg håber, at I engang vil få en længsel, en længsel, som synes at knuge jeres sjæl (Jeg udtrykker det håb for at vise, at min interesse for jer ligger mig stærkt på sinde) efter at møde en mur, som synes jer uoverstigelig, uindtagelig; men hvis pligter ligger på den anden side af muren, bliv så ikke stående og sig,

„Jeg kan ikke gøre det.” I må stræbe efter at gøre det, men det er ikke tilstrækkeligt. Gør, hvad Jakob, forfatteren til den hellige skrift, siger: Bed Gud om magt, men føj dertil tro, en anerkendelse af jeres egen evne til at gøre, hvad I er i stand til at gøre.

I kan gå hen til muren, hvorsomhelst I befinder jer. Når I kommer derhen, og I er kommet så langt som I kan, vil I som svar på jeres bønner finde, at der er en skjult stige, ved hjælp af hvilken I kan komme over den, eller der er en dør, I ikke kunne se der hvor I stod. Guds ånd er vist jer. I den time bliver I modtagelige for det Uendelige, og I fatter, hvad det betyder at være berettiget til Helligåndens vejledning; og Han vil vejlede jer i disse ting.

Visdom kommer gennem anstrengelse. Alle gode ting kræver anstrengelse. Det, der er værd at øje, vil koste en del af jeres fysiske væsen, jeres intellektuelle magt og jeres sjælelig magt, „Bed, og det skal blive givet jer; søg, og I skal finde; bank på og der skal blive lukket op for jer”. Men I må bede, I må banke på, I må søge.” (Treasures of Life p. p. 303-04) ○

og Pigernes Program

Hvis der er noget tidspunkt, hvor statistikker bliver levende, får skær af blinkende øjne, smukt hår og kønne træk, så er det i Pigernes Program. For 21 år siden blev der lavet et program for piger af Det Præsiderende Biskopråd i Kirken, et program svarende til Det aronske Præstedømmes for drengene. Kirkens Første Præsidentskab pålagde stavene, wardenne, missionerne og grenene at administrere Pigernes Program i Kirken.

Et af formålene med programmet er at vise, hvor hver eneste pige i Kirken står, og at føre regnskab med pigens aktivitet og mødeprocent, at kende de piger, som deltager i alle Kirkens møder og aktiviteter, og som med kærlig omsorg hjælper de piger, som er passive i Kirken.

Når pigen når tolv-års alderen og kommer til sit første GUF-møde, ved begyndelsen af GUF-året, bliver hendes navn ført ind i Pigernes Program. Et personligt kort, nr. GCC-065, udfærdiges, som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige om pigen: hendes forældre, hendes fødselsdag og hendes talenter. Hver uge gennem seks år føres der regnskab med, hvor mange møder hun kommer til, hendes aktiviteter, de taler hun har givet, og de belønninger hun har taget.

Hvis pigen flytter fra en by eller et land til et andet, vil kortet følge hende, ligegyldigt hvorhen hun kommer. Kortet føres à jour og overføres omhyggeligt. Dette kort, såvel som statistikkerne, er i en vis forstand blevet noget „levende“.

Piger, der ikke er medlemmer, kan også tage del i programmet, hvis de ønsker det. De skal opfylde de samme krav for at få en Personlig belønning.

Det sker af og til, at en SDH-pige flytter fra et mindre samfund til en større by. Hvis hun ikke er tilstrækkelig orienteret om forandringen i miljøforholdene og indstillingen til de nye medlemmer, vil hun komme til at føle sig ensom og bange for at begynde i GUF. Men Pigernes Program har kærlige lærere og ledere i UKGUF, og de hjælper disse piger til at blive venner med kammeraterne, og til at fortsætte deres aktiviteter fra deres forrige gren. På grund af dette personlige kort, som øjeblikkeligt sendes fra wards- og grenssekretærer til deres stavs- eller distriktssekretær for Pigernes Program, og siden til stavs- eller distriktslederen i den nye gren, vil de altid blive budt velkommen i deres nye ward eller gren med åbne arme. På denne måde går ingen piger „tabt“.

Pigerne udfører mindst 10 timers særlig hjælpetjeneste om året. Hun udfylder disse tjeneste-timer i et arbejde, der kræver hendes uselvished og villighed til at gøre noget for andre uden løn. Hun hjælper, fordi hun glæder sig over at kunne hjælpe, og fordi det forventes af hende, som medlem af denne organisation. Det bør huskes, at en hjælpetjeneste er noget, der gøres udover, hvad der normalt forventes af hende i hjemmet. En pige, der har gennemført et betydeligt program med at hjælpe andre, vil altid huske det som en meget lykkelig oplevelse.

Ved slutningen af hvert GUF-år vil pigen få et „Personligt Belønningscertificat“, hvis hun har været i Søndags-skole, GUF, og til nadvermøde mindst 36 gange, hvis hun har fuldfundet sit tjenesteprogram, holdt tale ved et kirke-møde, deltaget i GUF-aktiviteter, levet et rent liv, betalt sin tiende og holdt Visdomsordet. Efter at en pige har fået en Personlig Belønning, vil de næste, hun får, blive forsynet med et mærke, der viser, hvor mange hun har fået. Pigen kan få en Personlig Belønning hvert år.

En pige, der har fået syv Personlige Belønninger, er berettiget til at få den smukke syv-års guld eller sølv Pige Program medaljon.

Hver eneste pige er en speciel pige . . . speciel over for sig selv, over for sine forældre, over for sine kirkeledere og over for sin Himmelske Fader. Der bør tages særlig hensyn til hver enkelt pige. Hun kræver forståelse og kærlighed, således at hun føler, at hun er et meget værdifuldt individ med en virkelig vigtig betydning. Hver eneste UKGUF-leder betragter hver pige individuelt, forstår hendes behov og hendes aspirationer, og giver hende særlig omsorg. Bikube-klasserne, MIA Maid-klasserne, og L-pige-klasserne, er de midler, hvorigennem Pigernes Program gøres lettere. Pigerne søger hjælp og råd hos deres UKGUF-ledere. Dette er det tidspunkt i en leders liv, da hun føler sit hellige og vigtige ansvar som leder for pigerne. Hun stræber efter, gennem en nær personlig forbindelse, at imødegå hver piges behov, idet hun udvikler et stærkt vidnesbyrd om Evangeliet hos hende, og hjælper hende til at opnå et lykkeligt liv.

Biskopper og grenspræsidenter får, så snart de bliver udnævnt, en kopi af bogen om Pigernes Program, der giver programmet i detaljer. Enhver, der personligt ønsker at have et eksemplar, kan bestille bogen hos Distributions Centret — (husk lagernummer). ○

BØRNE- SIDER

En gave til Tommy

Det var lille Tommys fødselsdag, og hans venner, Conway tvillingerne, ville give ham en gave. Men Tommy var blind, så det måtte være noget, han kunne glæde sig over uden at være i stand til at se det.

„Hvad kan vi dog give ham?“, spekulerede Jean og Jim, idet de stak hovederne sammen.

„Det skal være noget han kan føle“, sagde Jim.

„Noget han kan føle og høre ville være bedre“, sagde Jean.

„Du har ret“, samtykkede hendes bror. „Men hvad?“

De tænkte og spekulerede.

Da sagde Jim: „Ler til at modellere

med ville være en god gave til Tommy, tro du ikke? Han kunne forme ting ved hjælp af sin følesans.“

„Ja, men du kan ikke høre ler“, huskede Jean ham på.

Så spekulerede de igen.

„Hvordan med blomster fra vores have?“, foreslog Jim efter en pause.

„Tommy kunne både føle og lugte dem.“

„Det ville være fint“, sagde hans tvilling. „Men jeg spekulerer stadigvæk på at noget, han kan høre ville være bedre. Desuden vil blomsterne snart visne, og hvad ville han så have? Nej, jeg ønsker at købe en rigtig gave, han kan beholde.“

„Hvor mange penge har vi?“, spurgte hendes bror.

Hun regnede ud i hovedet. „Til sammen, halvanden dollar.“ „Det er alt hvad vi ejer“, sagde Jim.

Hun nikkede. „Jeg ved det. Men Tommy er — ja han er ualmindelig. Han er meget tapper. Hvis jeg blev syg og mistede mit syn, tror jeg nok, jeg ville dø.“

„Ja, ja“ sagde Jim, „så spenderer vi det hele. Men vi har endnu ikke fundet ud af, hvad vi skal få fat i.“

„Hvorfor ikke se os omkring i nogle af butikkerne?“, foreslog hans søster. „Vi finder måske det helt rigtige til Tommy på den måde.“

Jim var enig med Jean, og så tog de afsted med pengene i lommen.

I legetøjsbutikkerne så de på en musikalsk klovn lavet i en spilledåse, som Tommy ville være i stand til både at føle og høre. De så på en harmonika, da Jean, som ikke var helt tilfreds udbød: „Nu ved jeg det, jeg har noget, som Tommy ville kunne lide.“

„Hvilket?“

„Nu skal du se.“ Hendes øjne stålede, da hun begav sig på vej til dyrehandleren nede i gaden. Der gik hun lige hen til, hvor killingerne var anbragt. „Er de ikke yndige?“

Der var en grå killing, en sort og en lille hvid med blå øjne.

„Jeg kan bedst lide den“, sagde Jean, idet hun pegede på den hvide killing. „Den har de mest vidunderlige øjne. Du ser ikke ret tit en kat med blå øjne. Mon ikke Tommy ville kunne lide den?“

Jim kunne også bedst lide killingen med de blå øjne. „Men vil Tommy være istand til at passe et kæledyr?“, spekulerede han på.

„Hans mor må hjælpe ham“, tilføjede Jean, „Men jeg tror ikke hun

vil være ked af det. Tommy elsker dyr, og det er hans fødselsdag.“

Butiksindehaveren kom hen til dem. „Kan jeg hjælpe jer?“

Jim talte ligefrem. „Vi ønsker at købe en gave til en lille ven. Vi har halvanden dollar. Er det nok til at købe den hvide killing?“

„Ja, du kan få den for halvanden dollar.“

„Åh, mange tak“, udbrød børnene henrykte.

De skyndte sig hen til Tommys hjem, Jim bar killingen i en papæske, som butiksindehaveren havde givet dem. „Til Lykke, Tommy“, råbte de med strålende ansigter og anbragte killingen i hænderne på ham.

Tommy var meget glad for, at hans venner havde husket hans fødselsdag. „En killing“, udbrød han, medens han med varsomme fingre følte på det lille dyr. Tommy strålede over hele ansigtet af iver.

„Vi vidste, du kunne lide den“, sagde Jean. „Vi ønskede at give dig noget ud over det almindelige.“

„Noget du kunne føle og høre“, tilføjede Jim.

„Miaw,“ sagde killingen.

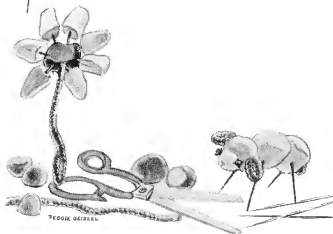
„Jeg kan høre den“, sagde Tommy leende. „Hvilken farve har den?“

„Helt hvid med blå øjne“, fortalte tvillingerne ham.

„Blå øjne, hvor vidunderlig“. Tommy knugede det lille pelsbunt mod sit ansigt. „Den føles så blød. Jeg holder allerede meget af den. Mange tak, Jean og Jim, for den vidunderlige gave. Jeg tror, at jeg vil kalde den for Snehvide, Tror I ikke den kan lide det?“

„Miaw!“ sagde Snehvide, og slikkede hans kind. ○

Sjov med frugter og nødder.

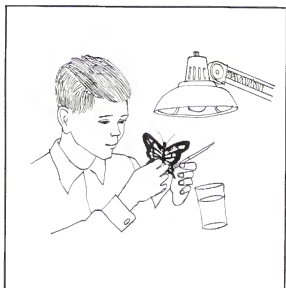
Et selskab eller deltagere i en skovtur kan have megen fornøjelse af at arrangere og deltage i en konkurrence om skulpturer så let som beskrevet her.

Materialer kan være frugter og nødder af forskellige størrelser, rosiner, krydderelliker eller tegnestifter (til øjne), nogle tandstikkere og piberensere (til at sætte tingene sammen med) og gamle sakse (til at klippe og tilpasse tingene med hvis det skulle være nødvendigt). Forskellige tørrede frugter kan også bruges, f. eks. rønnebær, hyben m. m.

Fastsæt en tidsfrist til at blive færdig i, men ingen begrænsning af idéer; man kan lave en blomst, en plante, et dyr eller en person. Lad blot fantasien arbejde.

Udvælg en dommer eller to til at bedømme det bedste resultat og ud-sæt en pose appelsiner eller æbler som præmie. ○

Sommerfugle

Det morsomme ved sommerfugle er, at de findes over hele verden, og skønt de ser skrøbelige ud, som en roses kronblade, er de det ikke i virkeligheden.

Der er sommerfugle, som lever under polarkredsen. De er de mest værdifulde af dem alle, fordi de er så sjældne. Der er andre sommerfugle, der lever i Saharas ørken, hvor der ikke findes et græsstrå, hvor en sommerfugl kan slå sig ned.

I sin levetid lægger hunsommer-

Forts. på side 62

Boans Mursten

„Jeg vil bygge et fint hus“, pralede Boan overfor Jere og Obil. „Der skal være to store rum, et til min mor, søstre og mig. Det andet skal værne dyrene.“

„Hvad forstand har du på at bygge et hus? Du har været hyrde-dreng og boet i telt det meste af dit liv“, sagde Jere.

„Det er ikke svært at bygge et hus“, sagde Boan. Han slog ud med hænderne. „Alt hvad du behøver er at vide, hvorledes man ælter lidt mudder til mursten. Det kan enhver gøre.“

Jere så på Obil, og Obil trak på skuldrene. Hvad kunne man sige til en dreng der var alvidende?

Boan havde kun været i den lille Palæstina-landsby i ganske kort tid. Han og hans mor og to søstre havde slået deres telt op i udkanten af landsbyen, efter at deres far, som havde været hyrde, havde mistet livet ved en jagtulykke. Boan, der var den ældste, og eneste søn, var nu familiens overhoved. Hans nye stilling syntes at være gået ham til hovedet. Overalt hvor Boan viste sig, pralede han med alt det, han ville udrette.

„Jeg kunne meget bedre lide

Boan, hvis han ikke var sådan en pralhals", sagde Obil til Jere.

Jere nikkede. „Boan optræder så vigtig. At høre ham foregive, at han ved alt. Han taler om sin families husdyr, som om han havde en umådelig hjord.“

Obil lo. „Ja, en vældig hjord på kun en gammel hunged med sit kid.“

„Og den sølle lille vinranke Boan plantede, synes næsten at blive en hel fin vingård“, sagde Jere.

Begge drenge lo. Boan havde meget at lære om, hvorledes man byggede et hus og anlagde en vingård. Det ville blive sjovt at se, når han begik fejltagelser og fik fiasko.

Jere og Obil behøvede ikke at vente længe. Nogle få dage efter gik de forbi teltet, hvor Boan og hans familie boede. Boan var ifærd med at lave mursten udenfor.

„Se“, sagde Boan stolt. „Jeg har lavet en stor stabel mursten. Jeg kan snart gå igang med at sætte murene til mit hus op.“

Jere og Obil betragtede et stykke tid Boan ved hans arbejde. Derefter gik de hjem.

Jere spurgte: „Obil, så du hvordan Boan lavede disse mursten?“

Obil nikkede. „Ikke det mindste stykke strå i dem. Så snart det begynder at regne, vil murstenene opløses. Boan vil komme til at sidde i en stor mudderpøl.“

„Skal vi fortælle ham, at han behøver strå i stenene, for at holde sammen på dem?“ spurgte Jere.

Obil rystede på hovedet. „Boan er så smart. Lad ham betale sine lærepenge.“ Jere gav ham ret. Det ville blive sjovt at se Boans ansigt, når han opdagede, at han havde lavet sit fuldkomne hus af dårlige mursten.

Senere sagde Jeres mor

derhjemme: „Jeg talte med Boans mor idag. Hun og hendes unge døtre er ved at væve dejlige tæpper til at ligge på gulvet i det nye hus, Boan bygger til dem. Hun er stolt af sin søn“.

Jere følte sig skyldbevidst. Han havde glemt Boans mor og søstre. Det ville også gå ud over dem, når Boans hus faldt sammen. Skulle han advare Boan? Nej, han kunne ikke gøre det, Obil ville ikke synes om det. De var blevet enige om, at det ville være en god spøg at lade Boan bygge sit hus af dårlige mursten.

Men hele natten lå Jere og vendte og drejede sig. Ville det nu virkelig være sådan et storartet puds at spille Boan? På en måde følte Jere ingen trang til at le.

Så snart det blev lyst, skyndte Jere sig over til Obils hjem.

„Obil, lad os vise Boan hvordan han skal lave rigtige mursten.“

„Hvorfor?“ spurgte Obil indigneret. „Jeg ønsker at le ad den pralhals til Boan.“

„Måske ville det alligevel ikke være nogen særlig god spøg, når det kommer til stykket“, sagde Jere.

„Vi har ikke noget imod Boans mor og søstre. De vil også lide under det, når regnen ødelægger deres hjem.“

Obil blev takkefuld. Så sagde han: „Det har jeg ikke tænkt på. Ja, lad os hjælpe Boan. Men tror du, han vil tage imod vores hjælp?“

„Vi kan prøve“, sagde Jere.

Boan var allerede igang med at lave mursten, da Jere og Obil viste sig.

Idet han satte hænderne på hofferne, sagde Boan stolt: „Jeg er sikkert ganske god til at lave mursten. Se lige på denne stabel.“

„Det er derom vi kom for at be-

søge dig", sagde Jere. „De mursten vil aldrig blive til et solidt hus."

„Hvorfor ikke?" sagde Boan.

„Skal det være en form for sjov?"

„Nej", sagde Obil. „Du har ikke blandet strå i murstenene. De vil ikke holde sammen ret længe."

„Skal der være strå i mursten?" spurgte Boan forbavset.

Både Jere og Obil nikkede. „Stråene binder leret sammen."

Boan så fra Jere til Obil. „Hvorfor har I ikke sagt det til mig noget før?"

Et udtryk af forlegenhed viste sig på Jeres ansigt. „Det så ud til at du vidste besked med alt. Vi tænkte det ville være en god spøg at lade dig bygge huset færdig, og bagefter se det falde fra hinanden."

Men efter lidt eftertanke, syntes vi ikke, det var nogen særlig god spøg, når det kom til stykket."

Obil brød ind. „Så kom vi for at advare dig mod murstenene, før du begyndte at bygge. Jeg er ked af, at vi ikke fortalte det noget før."

Boan stod og stirrede på dem.

„Vær ikke altfor vred på os", sagde Jere. „Vi ønskede ikke at gøre dig og din familie fortræd."

„Jeg er ikke vred på jer. Jeg er vred på mig selv", sagde Boan.

„Hvorfor?" spurgte Jere og Obil forbavsede.

Boans ansigt fortrak sig. Han lignede allermost en lille dreng, som følte trang til at græde, men anstrengte sig for at lade være. Boan

Forts. fra side 59

fuglen fra hundrede til flere tusind æg. De er ofte grønne, undertiden gule og lejlighedsvis er de endog blå eller røde og i mønstre som muslingeskaller. Men æggene er så små, at disse mønstre kun kan ses under et mikroskop.

Hansommerfuglen frembringer en sød duft, som den bruger for at tiltrække hunnerne. Der findes duftkirtler på vingerne, og små luftrør, der udgår fra disse kirtler blæser parfumen ud i luften.

Selv om en sommerfugl ser farvestrålende ud, har den i virkeligheden slet ingen farve. Det er lyset der skinner på insektets vinger, der frembringer kuløren. Vingerne er dækkede med tynde skæl, der opdeler lyset i forskellige farver, på samme måde som vanddråber i luften forvandler lys til den farvestrålende regnbue. Skællene er så små, at der behøves et mikroskop for at kunne se dem. Og det er derfor, at sommerfuglens videnskabelige navn er Lepidoptera, der betyder Skælvinge.

lignede ikke den pralende, overlegne dreng fra før.

„Hvad er der i vejen Boan?“ råbte Jere forskrækket.

Boan forklarede langsomt. „Det er ikke let for nogen pludselig at have ansvaret for sin familie og være dens overhoved. Jeg ønsker ikke at min mor og søstre skal vide, hvor usikker og bange jeg i virkeligheden er. Derfor har jeg pralet og prøvet på at opføre mig, som om jeg vidste besked med det hele.“

„Du mener, at du er bange inderst inde, til trods for din stortalenhed?“, spurgte Obil.

Boan nikkede. „Ligesom den lille dreng, der fløjter i mørke, for ikke at blive bange, prøvede jeg at gøre

det samme med mine pralier. Jeg kender ikke noget til, hvordan man bygger et hus eller laver mursten, jeg ved endnu mindre om hvordan man anlægger en vingård. Jeg lod som om jeg vidste besked, fordi jeg vidste, at det var det, der ville gøre min mor og søstre lykkelige. Jeg er i virkeligheden meget bekymret.“

Jere sagde: „Det skal du ikke tage dig af, Boan. Vi vil vise dig, hvordan du laver gode mursten med strå i.“

„Og jeg vil komme med stærke, sunde stiklinger fra min fars vingård“, sagde Obil. „Så kan du komme hurtigere igang med din vingård.“

„Tak fordi I er så venlige“, sagde Boan taknemlig. „Nu, da jeg har venner, har jeg intet at frygte. Jeg kan være mig selv.“

„Det er altid bedst helt at være sig selv“, sagde Jere blidt. „Du har ret“, samtykkede Obil. „Nu da vi kender dig rigtig, er vi glade for, at du er kommet for at bo imellem os. Vi ønsker at hjælpe dig. Det er det, venner er til for.“ ○

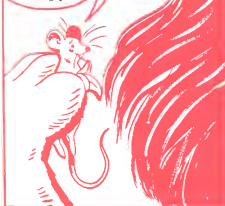
ÆSOPS FABLER

LØVEN OG MUSEN

-MILF HAMMER, BILL WALSH-

VIL DU IKKE NOK LADE MIG GÅ,
OH MÆGTIGE KONGE. JEG VIL AL-
DRIG DRILLE DIG IGEN, OG MÅSKE
VIL JEG KUNNE HJÆLPE DIG
EN DAG.

HO-HO! HVORDAN KUNNE
SÅDAN EN ELENDIG
LILLE SKABNING HJÆLPE MIG,
MEN ALLIGEVEL MUS,
GÅ BLOT.

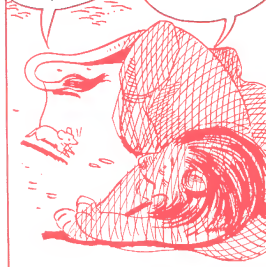

EN DAG...
ET NET!
JEG ER FANGET!

JEG HØRTE DIG RÅBE
OM HJÆLP, OH KONGE,
NU KAN JEG GEN-
FÆLDE DIG DIN
VENLIGHED.

FÅ MIG UD HERFRA
OG JEG VIL ALTID
VÆRE DIN BE-
SKYITER, MUS.

JEG VIL SNARI
FÅ DIG FRI.

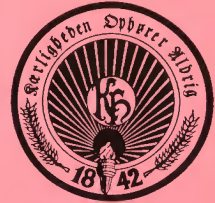

FR! MANGE TAK
MIN LILLE VEN.

Fødselsdagshilsen

Hjælpeforeningens kvinder fra alle Kirkens stave og missioner er på denne septemberdag fælles om at udtrykke deres kærlighed til og taknemmelighed for Præsident David O. McKay. I årenes løb har hans gode råd været til velsignelse for søstre i deres hjem, i deres Hjælpeforenings-organisationer og for deres åndelige og kulturelle udvikling. Hans trøstende, opmuntrende og inspirerende ord har været en ledestjerne for det verdensomspændende søsterskab. Det er Hjælpeforeningens kvinders håb og bøn, at denne Profetens, Seerens og Åbenbarerens 95-årige fødselsdag vil gøre det klart for ham, at Kirkens medlemmer er ham hengivne, at de er taknemmelige for ham, og at de takker vor himmelske Fader for en profet i disse sidste dage.

Vi bringer her nogle uddrag fra Præsident McKay's råd til søstre, så Hjælpeforeningens medlemmer over hele verden igen kan få del i ord, der indeholder visdom, tro og evig sandhed:

Moderkaldet

Det ædleste kald i verden er moderkaldet. Moderværdigheden er den skønneste af alle kunster, den mest fremragende af alle professioner. Den, som kan male et mesterstykke eller som kan skrive en bog, der vil påvirke millioner, fortjener menneskehedens beundring og bifald; men den, som med held opfoster en familie af sunde, smukke sønner og døtre, hvis uødelige sjæle øver indflydelse gennem tiderne, længe efter at maleriet er falmet og bøger og statuer er blevet ødelagt eller er forfaldne, fortjener den højeste ære, mennesket kan give.

Moderens billede er det første, der sætter sit præg på det ubeskrevne blad i det lille barns sind. Det er hendes omsorg, der først vækker en følelse af sikkerhed, hendes kys er det første tegn på kærlighed, hendes sympati og ømhed den første forsikring om, at der findes kærlighed i verden... den altid ledende og styrende indflydelse, der er indpodet i ham gennem de første barneår, bliver ved at følge ham, og ligesom duften bliver ved at hænge ved den falmende rose vil den gennemtrænge hans tanker og blive stående i hans erindring livet igennem.

Skønhed, sømmelighed, oprigtighed, medfølelse, et glad sind, ærbødighed og mange andre sublimе dyder må hun besidde, hvis fine og gunstige indflydelse er så vigtig en faktor for menneskehedens udvikling og skæbne.

Hjemmet

Et hjem, hvori der er enighed, gensidig hjælpsomhed og kærlighed, er blot som en lille del af Himmelen på jorden. I ydmyghed og med den største taknemmelighed glæder jeg mig over, at jeg aldrig en eneste gang som dreng i mit barndomshjem har oplevet et tilfælde af disharmoni mellem min fader og min moder. Harmoni, good-will, sammenhold og gensidig forståelse er dyder, der bør plejes i ethvert hjem.

Eksemplet er mere vigtigt end forskrifterne. Forældre har pligt til at være det, som de vil have deres børn til at være med hensyn til høflighed, oprigtighed, mådehold og mod til til enhver tid at gøre det, som er ret.

At skabe et hjem er en kunst. Ved første blik er der måske nogle, der vil studse ved betegnelsen „kunst“ i forbindelse med opbygelse af et hjem. Kundskab og dygtighed til skabelse af et smukt hjem er imidlertid det største talent, man kan have.

Med „kunsten at skabe et hjem“ mener jeg at kunne indskærpe børnene en sjælens ædelhed, der instinktivt leder dem til at elske det smukke, det ægte, det rene, og lige så instinktivt vende sig fra det ækle, det uægte og det lave.

I den kunst at skabe et hjem bør to kunstneres arbejde og dygtighed tilkendegive sig, nemlig faderens og moderens. Hvis disse to medarbejder hinanden, vil resultatet af deres bestræbelser ofte blive nederlag. Men hvis de samarbejder harmonisk, således at de supplerer hinanden i deres daglige arbejde med levende modeller, vil resultatet sandsynligvis blive drenge og piger, der vil være en ære og en pry, ikke en vanære eller en forbandelse for menneskeheden. ○

til Præsident
David O. McKay
8. September 1968

Fra vidt forskellige områder af Kirken er kommet følgende kommentar: „Jeg er glad for, at Generalautoriteterne planlægger templer i Provo og Ogden, Utah. Dette vil give os flere år, medens de bliver bygget og indviet, før verdens ende.“

Ja, vanskelige tider ligger forude for jordens indbyggere, kulminerende på et ubestemt tidspunkt med løsrivelsen af elementerne og ødelæggelsen af store byer og lande, medens selve jorden ryster ved Jesu Kristi andet komme. Men for de trofaste vil det ikke være afslutningen.

De skal leve i Tusindårsriget, hvor Kristus personligt skal herske. De skal være sammen med opstandne væsener og udveksle synspunkter med dem. Hvilken vidunderlig mulighed vil de ikke få — med Satan og alle hans kræfter bundet — for at gifte sig, opdrage deres børn og udføre Herrens værk i templerne og andre steder.

Universets bedst bevarede hemmelighed

Ældste Wilford Woodruff, (tidligere Præsident for Kirken), sagde i Salt Lake Tabernaklet den 16. september 1877:

„Når Frelseren kommer, vil tusind år være helligt dette forløsningsarbejde; og templer vil vise sig alle steder i dette Josephs land — Nord- og Sydamerika — og også i Europa og andre steder; og alle efterkommere af Sem, Kam og Jafet, som ikke modtog Evangeliet i kødet, må der gøres arbejde for i Guds Templer, før Frelseren kan fremstille riget for Faderen og sige „Det er fuldbragt.“ (Journal of Discourses, Vol. 19, p. 230.)

Præsident Brigham Young sagde, at templer bygges „så hurtigt som arbejdet kræver det, med det udtrykkelige formål at forløse vore døde.“ (JD, Vol. 2, p. 138). Han lovede også bygningen af hundreder, ja, tusinder af templer. (Se JD, Vol. 10, p. 254, og Vol. 3, p. 372.)

I en tale ved Generalkonferencen den 5. april 1918 sagde Charles W. Penrose, anden rådgiver i Det Første Præsidentskab: „... men når den strålende tusindårsdag vil blive fuldstændigt indledt, vil der blive bygget templer på forskellige steder i dette store Zions land (Amerika), som strækker sig fra det nordlige fastland til det sydlige, og arbejdet for de døde vil fortsætte, og frelserne på Zions Bjerg vil mangfoldiggøres i vore efterkommere . . .“ (Konference-rapport, april 1918, p. 16.)

Kirkens præsident, Joseph F. Smith, sagde at templerne skulle „punktere Europa“. (Der Stern, 1906, p. 332). Præsident David O. McKay har udtalt, at Templet i Schweiz kun er det første af adskillige templer, der skal bygges i Europa. (Deseret News, 3. april 1953, pp. A1, A9.)

Tusindårsriget vil dages med Frelserens komme. Det virkelige tidspunkt for det andet komme er universets bedst bevarede hemmelighed. Ikke engang englene i himlen kender det. Men profetiske tegn er blevet nedskrevet i Den hellige Skrift, og gode mænd og kvinder har studeret og grundet.

Det nuværende arbejde for Kirkens medlemmer er blevet godt defineret: Efterleve de pagter, der er indgået ved dåben og andre steder og fornyet ved den ugentlige deltagelse i nadveren; arbejde trofast i warder og stave, missioner og grene; opdrage børn i retskaffenhed; blive „frelsere på Zions Bjerg“ ved aktivitet både med genealogisk efterforskning og med tempelarbejde; ikke gøre sig unødvendige bekymringer angående fremtiden. Med Almas ord er dette liv „en tid, hvori man kunne berede sig til at møde Gud.“ (Alma 12:24). Og en anden profet i Mormons Bog sagde: „Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.“ (Mosiah 2:17.) ○

SØNDAGSSKOLE

Svælget mellem beslutning og virkeliggørelse

AF LELAND H. MONSON

I sin omtale af „loven om direkte handling“ bemærker psykologen Thorndyke, at vi har tilbøjelighed til at anvende vor kundskab på den engang tillærte måde. Vi bærer os klogt ad, når vi lærer vore spejders tjenestens principper ved at lade dem gøre en god gerning hver dag. Hvis vi prøver at lære folk Evangeliet ved blot at undervise dem om det i en klasse, skal vi som endeligt resultat vente at finde en ung mand eller en ung kvinde, som kan fremsige Evangeliets principper og diskutere dem. Og det er nøjagtig det, vi får.

Men — siger du — når vi oplærer dem ved at diskutere Evangeliets principper i klassen, så inspirerer vi dem til at beslutte sig til at efterleve principperne i det daglige liv. Og vi ved allesammen, at det er sandt. Vore elever forlader ofte klassen fast besluttet på at efterleve de principper, vi lige har diskuteret. Det egentlige spørgsmål er imidlertid, hvor mange af disse beslutninger, der bliver virkeliggjort? Hvor mange får virkelig forandret deres livsførelse? På en eller anden måde skal vi som lærere lære andre, hvorledes de virkeliggør deres hensigter.

Loven om direkte handling

Som lærere er det nødvendigt, at vi gør mere end blot at få vore elever til at tage beslutninger. Det er nødvendigt, at vi i vor bevidsthed får fastslået Thorndyke's lov om direkte handling. Det er nødvendigt, at vi bliver fuldt ud klar over, at vore elever skal lære principperne på den måde, vi ønsker, de skal anvende dem. Det er på den måde, vi underviser spejderne — det bør være den måde, vi underviser på i Søndagsskolen.

Vi har lært alfabetet fra A til Å, og vi kan fremsige det meget hurtigt. Men prøv så at fremsige det fra Å til A, så vil I opdage, at det tager meget længere tid. Vi er tilbøjelige til at anvende principperne på den måde, vi har lært dem. Hvis eleverne lærer Evangeliet ved at diskutere dets grundprincipper i en klasse, vil de sandsynligvis blive gode diskussionsledere og -deltagere om Evangeliet. Hvis vore elever derimod lærer Evangeliet ved at praktisere dets principper gennem ugen, vil de være tilbøjelige til at blive gode efterleverere af Evangeliet. Og det er det, vi ønsker. Livet forlanger af os, at vi efterlever Kristendommens principper.

Og vær ordets gøerere, ikke blot dets hørere . . . Thi hvis nogen er ordets hører og ikke dets gøerer, så ligner han en mand, der betragter sit eget ansigt i et spejl: når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud.

Men den, som skuer ind i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed, så han ikke er en glemsom hører, men en gerningens gøerer, han skal være salig i sin gerning. (Jakob 1:22-25.)

En af måderne, hvorpå man kan forandre menneskers livsførelse med evangeliske principper, er ved at udforme et „erfarenheds-mål“ for hver lektie. Et „erfarenheds-mål“ er et mål, en elev kan nå til ved at lade et princip arbejde og tale til sig i sin livsførelse igennem ugen.

For nogle få år siden havde jeg det privilegium at overvære, at Dr. Ernest Ligon fra Yale University underviste en klasse i, hvorledes man illustrerer anvendelsen af et „erfarenheds-mål“. Han gav en lektie om „Den barmhjertige Samaritaner“ til en gruppe på otte unge mænd og kvinder. De var 17-18 år gamle.

Han anvendte ti minutter af klasseperioden til at over-

bevise sig om, at eleverne forstod, hvad historien gik ud på. De resterende 35 minutter brugte han til at give hver enkelt elev opgaver med hensyn til anvendelse af princippet. Han vendte sig først til John og spurgte: „John, hvordan kan du være en god samaritaner i denne uge?“ John svarede ved at sige: „Jeg holder meget af at spille basketball. Jeg har en træner, som jeg har meget stor respekt for. Jeg har imidlertid en kammerat, der er lige så glad for spillet, som jeg er, men han kan ikke enes med træneren. Jeg kunne tænke mig at være en god samaritan på den måde, at jeg fik udlignet den vanskelighed, der er opstået mellem min ven og vor træner.“ Dr. Ligon tog et lille kort frem og skrev et par ord til John's forældre, hvormed han bad dem hjælpe deres søn med at udjævne den vanskelighed, der var mellem hans ven og træneren. Kortet skrev dr. Ligon, fordi — sagde han — han efter 25 års erfaring i at måle væksten i karakteropbygning kan sige, at han aldrig har kunnet måle nogen nævneværdig vækst gennem søndagsskoleundervisning alene. Kun, når hjemmet og Søndagsskolen arbejder sammen, opnår man et maksimum af vækst og udvikling af karakteren.

Dr. Ligon arbejdede med hvert enkelt medlem af klassen. Da de gik ud af deres søndagsskoleklasse,

havde de allesammen et personligt projekt, der kunne hjælpe dem at få erfaring som gode samaritanere gennem ugen.

Hvis vi forventer, at eleverne skal bruge Evangeliet som vejledning til effektiv livsførelse, så må vi få dem til at lære dets sandheder ved at praktisere dem. En sådan tilgangssætelse af handling fra lærernes side vil trække vor undervisning ud af „de gode hensigters farlige rige“ ind i det „kongerige“, der hedder „praksis“.

Vi lærer, som vi lever

Som vi lever, således lærer vi. Vi får et vidnesbyrd om et evangelisk princip ved at praktisere dette princip. Jesus opfordrede os til at opdage Evangeliets sandheder ved at aktivere dem i vor livsførelse. I templet forkyndte Jesus, at „Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Joh. 7:17.) Hvis jeg ønsker at vide, om det er klogt at tilgive dem, der har forset sig imod mig, må jeg være villig til at forsøge et eksperiment. Ved at tilgive dem, kan jeg lære tilgivelsens princip. Jeg kan for mig selv erfare den fred, der kommer til den, der kan ydmyge sig nok til at tilgive en anden. Vi lærer, som vi lever. Dorothy Law har skrevet:

Hvis et barn lever under kritik, lærer det at fordømme.
Hvis et barn lever i fjendskab, lærer det at slås.
Hvis et barn lever i frygt, lærer det at være bange.
Hvis et barn lever under medlidenhed, lærer det at bekymre sig for sig selv.
Hvis et barn lever under latterliggørelse, lærer det at blive sky.
Hvis et barn lever under jalousi, lærer det at føle sig skyldig.
Hvis et barn lever under tolerance, lærer det at være tålmodigt.
Hvis et barn lever under opmuntring, lærer det at være tillidsfuldt.
Hvis et barn lever under ros, lærer det at være taknemmeligt.
Hvis et barn lever under godkendelse, lærer det at kunne lide sig selv.
Hvis et barn accepteres, lærer det at elske.
Hvis et barn lever under erkendelse, lærer det, at det er godt at have et mål.
Hvis et barn lever under ærlighed, lærer det, hvad sandheden er.
Hvis et barn lever under retfærdighed, lærer det at være retfærdig.

Hvis et barn lever i tryghed, lærer det at stole både på sig selv og på sine omgivelser.
Hvis et barn lever i venlige omgivelser, lærer det, at verden er et dejligt sted at leve.
Vi kan med sikkerhed sige, at vi virkelig lærer det, som vi lever. Vi lærer at elske vore fjender ved at følge de tre punkter, Jesus fremførte i Bjergprædikenen. Vi lærer at betale tiende, faktisk og følelsesmæssigt, ved at betale tiende. Vi lærer ydmyghed ved at være ydmyge, ligesom man lærer at svømme ved at give sig til at svømme, eller lærer at spille basketball ved at give sig til at spille basketball.

Praktiser Evangeliets principper

Når en lærer bliver klar over det princip, at vi lærer, som vi lever, bør han instruere sin søndagsskoleklasse på en sådan måde, at det princip, han forkynder, umiddelbart finder udtryk i elevens livsførelse i løbet af ugen. En lærer opfylder ikke sine forpligtelser ved blot at lede en klasse i 45 minutter. Han skal hjælpe eleverne at praktisere et evangelisk princip i deres liv.

Vi ved, at når som helst en lærer omsætter abstrakte, moralske principper til faktiske situationer, fremskynder tilegnelsen af lærdom. Vi lærer, som vi lever. ○

Nadververs for september 1968

Senior-Søndagsskolen

„Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.“ (Matt. 4:4)

Junior-Søndagsskolen

„Det, der er godt, kommer fra Gud.“ (Alma 5:40)

Fællesrecitation d. 4. oktober 1968

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af august og september af eleverne i kursus 10 og 14. Hver klasse reciterer sit respektive skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

KURSUS 10:

(I dette skriftsted forsikrer Herren os om, at Han hverken skjuler sit værk eller sine domme for mennesket. Vi kan lære Hans hensigt og vilje at kende ved at lytte til Hans udvalgte talsmænd, profeterne.)

„Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.“

(Amos 3:7)

KURSUS 14:

(I dette skriftsted minder Paulus os om, at forsyndelse fører kun til tilintetgørelse, men at følge Kristi fører til evigt liv og udvikling.)

„... thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.“

(Rom. 6:23)

UNGDOMSSIDERNE

En åbenhjertig diskussion med piger

BISKOP ROBERT L. SIMPSON Af Det præsiderende Biskopråd

En aften for nylig skulle en trofast og dygtig G.U.F.-lærerinde, i studenteralderen, give en omhyggelig forberedt lektie, da hun pludselig blev tilskyndet til at opgive den planlagte lektie og i stedet diskutere umoralskhedens tragedie. Omtrent halvvejs henne i lektionen hørtes der utålmodig tuden med bilhorn fra Kirkens parkeringsplads. Langt om længe holdt det op, og bilen, der havde en ung mandlig fører, kørte bort. Efter den inspirerende diskussion i klasseværelset, slentrede en grædefærdig men taknemmelig ung pige, efter at de andre var gået, hen til sin leder, for at tilstå, at denne tuden havde været efter hende. Så sagde hun: „Jeg havde besluttet, at denne aften skulle blive den største aften i mit liv, og denne dytten var signalet til, at alle arrangementer var i orden, og at han ventede. Det du sagde, og den måde du sagde det på, har frelst mig fra den mest alvorlige fejltagelse i mit liv, og jeg vil aldrig glemme det.“

For netop seks og et halvt år siden lyttede Biskop Brown og jeg intenst til Præsident McKay, der gav en højst vital udfordring til en ny præsiderende Biskop i Kirken. Blandt andet fik Biskop Vandenberg at vide, at hans vigtigste hverv var ansvarligheden for tusinder af unge mænd over hele verden. Dernæst fulgte en tydelig anvisning fra en levende profets læber, idet han sagde: „Biskop, din omsorg må i lige så høj grad omfatte pigerne på samme alder.“

Med denne faste men venlige anvisning, givet for seks og et halvt år siden, i tankerne, besluttede jeg at tale åbent med nogle piger — disse unge kvinder, som i dag lytter med lys i øjnene, store håb i deres hjerter, men i alt for mange tilfælde usikre i deres meninger i dette hurtige, utålmodige og altid skiftende samfund. Jeg nærmer mig mit emne med en brændende bøn i mit hjerte, en bøn om, at I piger vil betragte min indtrængen i jeres private verden med håb og drømme og aspirationer på en venlig måde, at I vil tage imod mig som en ven, der er interesseret i, at I er lykkelige og at I har det godt. Ja, jeg beskæftiger mig også med det evige men flygtige håb om formåls opfyldelse, som findes i enhver normal ung kvindes hjerte, når hendes tanker drejer sig om omhed, kærlighed og åndelige emner; ja, lønlige tanker om det mulige moderskab, kærlige tanker om loyalt og evigt kammeratskab, åndelige tanker om et helligt hverv, der kun gives til døtre af en venlig og kærlig himmelsk Fader. I fik dette hverv af vor himmelske Fader personlig efter at have forladt Hans nærhed for ikke så mange år siden.

Engang hørte jeg en pige sige: „Hvad nytter det? Hvad duer jeg til?“ Et meget vigtigt punkt er det at I er værdige til Hans højeste velsignelse. Med Hans egne ord: „... . Og vi vil prøve dem hermed, for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud vil befale dem.“ I denne del af den hellige skrift taler vor himmelske

Fader om at gennemgå en prøve for at komme herned på jorden. Dette har I gjort. I har allerede vist jeres evne til at udmærke jer, derfor giver Han os, i henhold til vort arbejde her i livet, dette vidunderlige løfte, at alle, der viser sig at være lydige, „skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed“ (Abr. 3:25-26).

Guds hus er et ordenshus, og I eksisterer ved personlig og direkte overdragelse som en del af denne plan og orden. Det er vigtigt for Jer, at I er skabt i Hans billede. . . . Gud skabte mennesket i sit billede, Han skabte det i Guds billede; mand og kvinde skabte Han dem.“ (1. Mosebog 1:27). Hvor er I heldige, at I kender og forstår denne enkle sandhed. Relativt få i verden accepterer den. Hver eneste af jeres tanker og handlinger burde være på et højere plan, netop fordi I ved, at I er en del af Ham, at Gud personlig er far til jeres ånd, at der er en guddommelig gnist i jer; og med den kommer kraften til at ræsonnere og til at tænke, til at opnå magt og evig ære, men det kan kun ske på Hans betingelser, på Hans betingelser om retfærdighed.

„Hvad nytter det? Hvad duer jeg til?“ Hør her, unge dame, uden dig og mange andre ligesom dig, ville livet gå i stå, og selve det grundlæggende i Guds mesterplan ville blive ødelagt.

Kan nogen ung kvinde lade som ingenting ved tanken om, at der inden i hende findes muligheden for at skabe, for at frembringe jordiske legemer til ånder, der tidligere er skabt af Ham? Ingen dødelig har en større ære end denne. I har en mulighed for fællesskab med vor himmelske Fader ved at fortsætte livets gang. Selve tanken er overvældende. Beslutningen om at deltage sammen med Ham i dette, kræver det bedste i jer. Det skal være planlagt i forvejen og bør aldrig ske ved en pludselig indskydelse. Denne hellige proces kræver værdighed.

Forleden dag købte vor familie en ny radio. Vi var alle sammen meget ivrige efter at prøve den, da et af familiedemedlemmerne henlede vores opmærksomhed på den medfølgende lille bog, hvor der med tydelig skrift stod: „For De spiller på Deres nye radio, bør De læse denne instruktion omhyggeligt.“ Det første vi fandt ud af var, at hvis vi havde sluttet radioen til en forkert kontakt, så ville skaden have været alvorlig. Instruktionen gav mange andre oplysninger af stor vigtighed for god afspilning, for vigtig pasning af apparatet, og for den fulde nydelse af radioen.

Vitale instruktioner, der angår jeres liv, er blevet givet gennem en lang række profeter. Disse instruktioner skal forstås og efterleves, hvis I vil opnå lykke og succes. Er et menneskeliv mindre vigtigt end en 300 kroners radio? I må kende reglerne, hvis I vil være med i legen. Hvis I ønsker en bestemt velsignelse, må I være villige til at rette jer efter den lov, hvoraf velsignelsen er afhængig. (Se L&P 130:20-21).

Det var aldrig påtænkt, at I skulle tilbringe vor tid med at famle i mørket. Profeterne har forsynet os med den største instruktionshåndbog, der nogen sinde er udkommet. I de hellige skrifter finder vi de ledelinjer, der besvarer ethvert problem. Det er skrevet, at „når der

ikke er profetiske syner, bliver et folk tøjlesløst . . .“ (Ordspr. 29:18).

Hvordan er jeres vision, piger? Er vision mulig uden kundskab? Kan I virkelig forvente at klare jer godt i en leg, hvis regler I ikke kender, og at følge disse regler så godt I kan? Må jeg bede jer om at lære Guds vilje angående jer.

Hvis I skal stå ansigt til ansigt med den hellige forpligtelse en dag at skabe legemer til Guds børn, mener jeg, at jeres personlige helbredsstand bør være så perfekt som den overhovedet kan blive. Alkohol og tobak er blevet forbudt af Herren.

Det forventes af os alle, at vi spiser rigtig mad, hviler tilstrækkeligt og arbejder energisk. At tage del i „glæder“, der afdælgger et godt helbred og en sund tankegang, bare for at opnå sociale antagelser, medens man vender ryggen til en forpligtelse om at være fysisk forberedt til et guddommeligt kammeratskab, er, efter min mening, utivgeligt.

Tillad mig at give jer blot et enkelt lille eksempel på, hvor vigtigt det er. Vidste I, unge piger, at en statistik for nylig afslørede, at tilfældet af dødfødte børn blandt for tidligt fødte børn er 400 procent højere blandt mødre, der ryger end for ikke-rygere? Det er rigtigt, piger — 400 procent højere. Det er intet under, at Gud har sagt: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!“ (1. Kor. 3:16-17). I virkeligheden er det os selv, vi ødelægger ved at ignorere Hans råd.

„Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden.“ (1. Kor. 11:11). Dette er Guds betingelse for ophøjelse. Det er lige så sandt som $2 + 2 = 4$. Det er en evig sandhed. Den er uforandret.

Alle taler om den nye moral. Enhver afvigelse fra Guds morallov bliver ikke billigt af Ham. Han er den samme i går, i dag og for altid. Hans plan for vor lykke er ikke anderledes. Den er uforanderlig. Derfor vil der måske komme en ny umoralshked, fremført af uærlige mænd, men der vil aldrig blive en ny moral. Kun modstanderen har et svingende, altid-forandrende program, altid klar til at fange de uinformerede, de vildledte, dem som vælger at løbe risikoen ved et tvivlsomt kammeratskab.

Kære alle I unge, som er født af retskafne forældre, lad jer ikke blive fanget af Løgnens far — denne onde mand, som ville betragte jeres fald som en stor sejr. Vær ikke utålmodige.

Nu da vi taler om utålmodighed, så var der en trofast ung pige i det sydlige Californien, som havde dette problem sidste år. Jim skulle til Vietnam øjeblikkelig. Han ønskede, at de skulle gifte sig, før han tog af sted, men først måtte han overvinde et særligt problem, for han kunne tilbyde hende et sådant ægteskab, som hun altid havde drømt om. Hun elskede ham meget. Hun ønskede virkelig at gifte sig med ham, men hendes vidunderlige forældre holdt fast ved, at dette tre-måneders bekendt-

skab næppe var nok til at kende hinanden virkelig godt. Til sidst blev det besluttet, at de skulle vente.

Deres korrespondance i de næste 12 måneder, medens han var i Vietnam, var på et meget højt plan. Deres kærlighed voksede. Begge opdagede de mulighed for at diskutere ting i brevene, som de ikke tidligere havde gjort i deres mere overfladiske samtaler. Nu er han vendt tilbage. Jeg er lykkelig over at kunne sige, at deres kærlighed til hinanden er blevet beseglet i Herrens Hus, og før dette år er omme, vil deres første lille baby være en realitet, og en ny vidunderlig familie-enhed er godt på vej mod ophøjelse og evigt liv.

Unge piger, desillusioneringens landevej vrirler med piger, som har sagt: „Bare denne ene gang“, eller „alle andre gør det“. Lyder disse sætninger bekendte? En anden almindelig fælde lyder sådan: „Du ville, hvis du virkelig elskede mig“. Forestil jer blot ironien ved at opgive alt det, der er godt, alt det, der er sandt, alt det, der er helligt, inklusive troen og tilliden hos alle dem, der holder af én og hos Kirkens ledere, foruden jeres eget gode navn og personlige værdighed, kun på grund af en slesk taler, som hykler kærlighed med sine læber, men kun ønsker at bruge jer til nogle få øjeblikkes sel-

visk lyst og dyrisk tilfredsstillelse. Piger, bliv ved med at være søde. Hvis I har gjort noget galt, så gør det godt igen. Det vil være den bedste beslutning, I kan tage. Herren står altid parat til at hjælpe, for vi har Hans ord: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nød-
ver med ham, og han med mig.“ (Åb. 3:20).

Men vær så venlig at huske, at det er jer, der skal tage det første skridt. Det er jer, der skal åbne døren. Han vil være der, i skikkelse af en trofast lærer, der pludselig forandrer sin forberedte lektie. Det kunne være jer, der til gengæld ville sige „tak. Det du sagde, og den måde du sagde det på, har reddet mig fra at begå den største fejl i mit liv, og jeg vil aldrig glemme det“.

Gud elsker jer, I dejlige piger. Lad Ham ikke i stikken. I har en særlig funktion at opfylde med Gud som jeres partner. Vær værdige til dette privilegium. Og dette sidste udsagn, piger: Præstedømmet kan ikke opnå sin højeste værdighed uden en trofast kvindelig ledsager. Ingen pige vil nogen sinde opnå sin højeste værdighed uden en værdig ledsager, der har Præstedømmet som overhoved i sit hjem. Må dette være jeres ufrovkelige mål, beder jeg om i vor Herres Jesu Kristi navn. Amen. ○

Forts. fra side 288

ødelagt af mænd. Men deres drenge får altfor ofte lov til frit at drive rovdrift på hjælpeløse skabninger, som ikke er så beskyttet.

I verden findes altså en dobbeltmoral, men i Kristi Kirke findes der kun en enkelt moral. Den henvender sig til drengene så vel som til pigerne.

Det er mandighed og tro vi må udøve i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvis vi skal modarbejde de farlige tilstande i verden i dag. Nogle ledere erklærer rent ud, at de fornægter Kristus og Evangeliet og kristne principper, og de instruerer deres unge om ikke at tro på den slags ting — og de udgør millioner. Føj dertil muligheden af dem der bekender sig som kristne, hvoraf altfor mange anerkender den kristne og klassiske arv, men ikke tror på den. Ser I hvad menneskeheden står overfor?

Vort ansvar

Vort ansvar er at forkynde Jesus Kristus, den Korsfæstede, og vise sådanne eksempler på tro og gerninger i vor verdensomspændende Kirke, at millioner ærlige sjæle, som søger at kende sandheden, i Kirken vil finde den, som de kristne fandt i Kirken på de første apostles tid. Det er det ansvar jeg forkynder for vore unge mennesker i dag, og det er et ansvar, som påhviler hvert eneste medlem af Jesu Kristi Kirke i hele verden. Det er vort ansvar, ikke blot at anerkende at disse vidnesbyrd er virkelige, men at tro på dem, og gøre det troens ord til en kendsgerning, som vil påvirke mennesker alle vegne.

Gud give vore unge mennesker kraft til at beskytte deres frihed ved at være sande mod den handlefrihed Han har givet dem, og give dem styrke til at beherske sig og være et eksempel for hele verden!

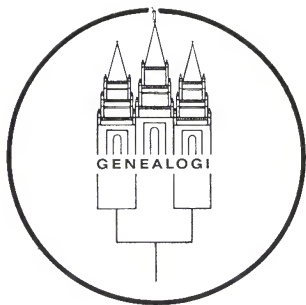
Over hele verden synes aktiviteten at være voksende inden for det genealogiske arbejde. Næppe en dag går uden at vi får underretning om en ny organisation, som er dannet et eller andet sted i verden med det formål at arbejde på genealogi, historie eller bevaringen af optegnelser. Folk allevegne vender deres opmærksomhed mod dette vigtige arbejde og glæder sig ved at udrede historiske sammenhæng, så de kan finde ud af hvem de er og hvorfra de kommer.

Der findes ikke noget mere fascinerende studium i verden end studiet af vore forfædre, deres liv, deres familier og deres oplevelser. Efterhånden som folk giver efter for det ønske som driver dem, og som synes at gribe deres tanker, forøges antallet af de organisationer, som samler og bevarer optegnelser. Med alle disse nye oplysninger til rådighed finder folk optegnelser som for blot få år siden ikke eksisterede — eller folk troede ikke eksisterede. Behovet for at bevare disse gamle optegnelser bliver mere kritisk efterhånden som deres antal forøges.

Hvor Genealogical Society for blot få år siden modtog nogle få besøgende, som udtrykte ønsket om at søge efter deres genealogi, er der i dag hundreder som kommer personligt eller skriver for at bede om vor hjælp ved deres søgen. Over hele verden griber den samme ånd folks sind, og Elia's ånd arbejder i deres hjerte.

Efterhånden som vi betragter denne aktivitet på verdensbasis, fik vi den tanke at en af de bedste måder at give folk en forståelse af hvad der foregår i verden, er at lade dem samles og diskutere deres problemer og fremsætte ideer og forslag til, hvorledes vi måske kan løse disse problemer.

Efter megen overvejelse og diskussion foreslår bestyrelsen for Genealogical Society, at Foreningen er vært for et verdensomspændende seminar eller kongres, hvortil folk fra alle dele af verden kunne blive inviteret til at deltage og høre på og drøfte disse vigtige sager. Det syntes på sin plads at vi kunne gøre dette i forbindelse med vor 75 års fødselsdag i 1969. Genealogical Society blev organiseret som en selvstændig organisation i november 1894, og siden den

Genealogisk verdens-seminar

tid er den vokset, så den nu er kendt som det største genealogiske bibliotek i verden. Man mente, at de to mindeværdige begivenheder kunne sluttet sammen til et så vigtigt møde.

Når Genealogical Society skulle være vært ved dette møde, var vi klar over det store arbejde det ville være. Vi har derfor bedt private personer, organisationer, regeringsgrupper og andre hjælpe os til at skabe et fremragende jubilæum i 1969. Vi foreslår, at vi får de betydeligste verdensledere på fire områder samlet i Utah, hvor de med deres viden og store erfaring kan hjælpe alle de mennesker fra hele verden, som samles til denne serie af vigtige møder. De fire områder, som det er nødvendigt at udforske og yder-

ligere forklare viser sig at være nært forbundet med hinanden. Vi foreslår, at alle der har forbindelse med optegnelser eller nedskrivning af optegnelser indbefattes. Det er arkivarer, bibliotekarer, historikere og genealoger.

Efterhånden som komiteer mødes for at planlægge denne begivenhed, håber vi, at privatpersoner, biblioteker, regeringsinstitutioner og andre planlægger repræsentation ved denne kongres. Der vil være meget materiale der bliver drøftet og forelagt af verdenskendte ledere, så enhver som deltager vil være i stand til at vende hjem med nye oplysninger og vejledning på alle disse fire vigtige områder.

Datoen for disse møder er fastlagt til dagene 5. til 8. august incl., 1969. Regeringsautoriteter fra mange lande vil blive indbudt til at deltage, og mange vil få personlige indbydelser til at tage del i fællesmøderne og i de seminarer og særmøder som vil følge efter de fælles møder. Ved at være vært for en sådan kongres er Genealogical Society klar over, at folk som rejser så langt for at overvære dette seminar nødvendigvis må modtage flere oplysninger, mere viden og mere af interesse end fra noget andet møde de nogensinde har overværet. Med dette for øje har vi viet os selv, vor tid og vore talenter til at planlægge og føre planerne ud i livet, så at alle, som kommer til Salt Lake City, i 1969 vil vende tilbage til deres hjem og føle, at det var anstrengelsen og udgifterne værd.

Hvilken virkning vil dette have på genealogiens fremtid? Vi tror, at når ledere fra hele verden kommer sammen og diskuterer det som alle mennesker i hele verden har brug for, vil det have stor indflydelse ved afgørelsen af de måder, hvorved man kan skabe fred og god vilje blandt alle verdens folk, og dette vil hjælpe med til at finde optegnelser om forfædrene, uanset hvorfra de kommer. Når optegnelserne endelig bliver samlet og brugt, vil vi finde, at de fleste mennesker i verden på en eller anden måde er beslægtet inden for deres forskellige lande.

Vi glæder os til at så mange som muligt vil overvære vor verdenskongres i 1969. Alle spørgsmål vedrørende disse møder skal rettes til Genealogical Society. ○

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skælver jeg af stolthed, hver gang jeg læser de inspirerede Trosartikler, som Profeten Joseph Smith opstillede som basis for vore guddommelige principper.

De er i sandhed en vejledning for ethvert retfærdigt menneske på jorden i dag.

I vore dage, hvor store moderne vidundere hurtigt opstår, efter menneskets sind, men sikkert ikke efter Guds, fordi Han er Giveren af alle ting, må vi som sande Sidste Dages Hellige dybt i vore hjerter have den 13. af disse guddommelige artikler og gøre den til en del af os selv i vore hverdagshandlinger. „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus's formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.“

Ærlighed er det første der er omtalt, fordi det er en egenskab, som hvert eneste levende menneske har brug for for at skabe et sundt samfund. Ærlighed må begynde med forældrene i hjemmet, idet de påvirker hinanden og deres børn, som Gud har betroet til deres omsorg.

Hvis ærlighed er grundvolden i hjemmet, så vil hjemmet være godt, og glæde vil herske. Det må være en del af forældrenes filosofi altid at fortælle sandheden, ligegyldigt hvor ubetydeligt det kan

synes. Når børnene lægger mærke til forældrenes handlinger, har de ganske naturligt en tendens til at optage de vaner, som de mennesker de elsker og dagligt påvirkes af, har. Det man altfor ofte hører: „Å, sig at jeg ikke er hjemme, jeg har ikke tid til at blive forstyrret“ eller „Sig, at jeg er syg og ikke kan komme“ eller „Det var kassererens fejl, hun gav mig altfor mange penge tilbage“, undskyldninger som bruges i hjemmet, kan måske synes temmelig uvæsentligt, men vær forvissset om, at de lægger grundvolden til jeres børns tanker og tro.

Hvis der er ærlighed i hjemmet så vel som hos den enkelte, så vil forældrene være sande mod hinanden, og der vil findes overflod af glæde og lykke. Lige så rigtigt er det princip, at hvis en mand eller en hustru er uærlig, får det vor Himmelske Faders Ånd til at trække sig tilbage, og sandhed hersker ikke længere, og derfor er mangel på lykke resultatet.

Kyske, velgørende og dydige er principper, som må efterleves af forældrene for at man kan være sikker på, at disse egenskaber vil blive en del af deres børn. De handlinger og reaktioner som vi forældre viser, vil stimulere vore børn til det gode eller det onde. Handlinger er den største læremester og former i sandhed det modtagelige barn, men der kommer en tid i ethvert barns liv, hvor det er nødvendigt, at de ved hvad det betyder at være kysk og ren. Det rigtige og det forkerte, så vel som glæderne og sorgerne, kommer af lydighed eller ulydighed.

Det er en faders ansvar at sætte sig sammen med sin søn, når denne er ti, elleve eller tolv år gammel, afhængig af drengens modenhed, og forklare ham kendsgerningerne om livet og den guddommelige skabelseskraft. Med den kærlighed og respekt som det modtagelige barn har for sin fader, vil han føle dybden og betydningen af kyskhedsprincippet og vil have følelse og sind til at modstå de pirrende fristelser fra en kammerat, som ikke ved bedre og søler de rene og mest guddommelige ting til.

Når fristelser kommer på hans vej, vil han huske sin far og hans råd, og fordi far har vist vejen og lært ham de rene principper, som de er åbenbaret af vor Himmelske Fader, vil sønnen forblive sand mod sin fødselsret og være tapper mod sine principper. Den selv samme formaning forventes af Kirkens mødre, som skal lære deres døtre disse principper, som fører til evigt liv og ophøjelse.

I Mormons Bog lærer vi, at „Endvidere siger Herren: Eftersom Zions døtre ophøjer sig og går med knejsende nakke og med letfærdige øjne og går med trippende gang og rasler med ankelringene, vil Herren gøre Zions døtres hovedisse skaldet . . . ” (2 Nephi 13:16-17). Der kan ikke være nogen tvivl om den kendsgerning, at Gud kender vore handlinger, og vi skal blive dømt i henhold til vor lydighed mod Himlens uigenkaldelige lov. „O, hvor stor er ikke vor Guds hellighed! Thi han kender alt, og der er intet, som han jo ikke kender.“ (2 Nephi 9:20)

Ja, det er den sande Sidste Dages Helliges tro, at vor Fader i Himlen er en levende, kærlig Fader, og til hver eneste jordisk fader har Han skænket en del af sin kundskab, og gennem vor lydighed og ved åbenbaring til vore tidligere og nuværende salvede profeter vil Han give os vejledning til at modstå nutidens prøvelser og fristelser.

Ja, „vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt.“ Som Herren har sagt til os gennem sine profeter vil Han, hvis vi, Hans børn og især Hans udvalgte, blot lærer at bære vore trængsler med tålmodighed, give os held og lykke. Hvis vi forbliver sande, ærlige og trofaste gennem modgangen, vil vi blive kronet med glæde. Ja, „vi trakter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.“

Det er den måde et sandt medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør være, bestandig at søge efter at forbedre vort liv og lade vor rette påvirkning hæve vort samfunds standard. Jeg føler, at det altid er godt at lytte til Jakobs formaning: „O, mine elskede brødre, husk på, hvor forfærdeligt det er at synde mod den hellige Gud og ligeledes, hvor forfærdeligt det er at give efter for den snedigets tillokkelser. Husk: at være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv.“ (2 Nephi 9:39).

Don L. Christensen
Missionspræsident

DISTRIKTSKONFERENCERNE

i den danske mission

afholdes til følgende tider:

København distrikt

(Maglegaards alle)

14. og 15. september

Jylland distrikt

(Østergades Hotel, Aarhus)

21. og 22. september

Missionspræsidentskabet

Kirkens gave til Tronfølgerparret

I anledning af Tronfølgerparret, Prinsesse Margrethes og Prins Henriks søns fødsel har missionspræsident Don L. Christensen på Kirkens medlemmers vegne sendt Tronfølgerparret en gram-mofonplade med Tabernakel-Koret med de hjerteligste lykønskninger til den lykkelige begivenhed.

Som svar modtog præsident Christensen følgende tak fra Amalienborg, som vi bringer i faksimile.

Rettelser:

I juli-nummeret af Stjernen, side 246, er der under ombyrningen sket en beklagelig fejl, idet der i stedet for søster Kirsten Overgaards billede er indsat et billede af ældste Terry Williams.

Vi bringer her søster Overgaards billede og beder om undskyldning for den opståede fejl.

Redaktionen

11. juli 1968
CHRISTIAN IX'S PALÆ
AMALIENBORG
KØBENHAVN K.

Deres kære og glædelige hilsener
til Prinsesse Margrethe og Prins Henrik
har pålagt mig
at bringe Dem en
højestelig tak for Deres
værdige lykønsk-
ning og for den
grammofonplade,
som med De har
gjæstet Tronfølger-
parret i anledning
af Prinsens fødsel.
Med venlig hilsen
Lise Wegener

DÅB:

Centrum Sjælland:

16. december 1967:

Annette Stokholm, døbt af broder Svend Aage Stokholm, håndspåbyggelse ved samme.

4. maj 1968:

Lars Colvig-Jensen, døbt af broder Bent Colvig-Jensen, håndspåbyggelse ved broder Benny Linden.

Herning:

3. marts:

Svend Andersen, døbt af ældste Terry Gylling, håndspåbyggelse ved ældste Robert M. Egan.

Silkeborg:

18. maj:

Lizzie Christensen Larsen, døbt af ældste Bill Stinger, håndspåbyggelse ved ældste Paul Madsen.

København Gren:

18. maj:

Kristine Olga Metha Andersen, døbt af broder Svend Aage Sønderby, håndspåbyggelse ved ældste Douglas Horman.

25. maj:

Marie Louise Jensen, døbt af broder Ole Hansen, håndspåbyggelse ved ældste Larry Roy Wadman.

Preben Devantier Jensen, døbt af ældste Lynn H. Erikson, håndspåbyggelse ved samme.

Amager:

9. juni:

Alfrida Andersen Lindén, døbt af broder Benny Lindén, håndspåbyggelse ved ældste Roy L. Blanch.

22. juni:

Irma Gudrun Ellinor Ankerkilde Nielsen, døbt af broder Harry Harald Richard Petersen, håndspåbyggelse ved samme.

Ella Lillian Ankerkilde, døbt af broder Svend Aage Christensen, håndspåbyggelse ved samme.

Fødselsdage

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Andrea Jørgine Rasmine Kristoffersen Hansen, Odense, 60 år den 15. juli.

Hans Hildur Olaf Christiansen, Odense, 60 år den 22. juli.

Ane Hansine Andersen, Odense, 75 år den 29. juli.

Caroline Margrethe Larsen, Aalborg, 70 år den 4. november.

Anine Kathrine Rasmussen, Mimersgade 113, København, 80 år den 14. november.

Anders Amstrup, Silkeborg, 75 år den 14. november.

Olivia Petersen, Borgbjergvej 24, København, 65 år den 15. november.

Anine Elmire Beck, Randers, 60 år den 16. november.

Sofie Olsen, Roskilde, 80 år den 20. november.

Missionærankomster:

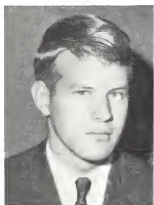
27. maj:
Richardt Andersen fra Esbjerg, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

7. juni
Dennis William Poulsen fra Woods Cross, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Kent Lucas Miller fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Roger Kent Hatch fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Vejle.

14. juni:
Val Michael Larsen fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

26. juni:
Donald Decker Hartman fra Long Beach, California, beskikket til at arbejde i Skive.

David Gronbech Harlow fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Philip Olaf Anderson fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Frederikshavn.

Stephen Thomas Schiffgen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Gentofte.

David Tarlton Lewis fra Tucson, Arizona, beskikket til at arbejde i Frederikssund.

Thomas Eldon Hughes fra Mesquite, Nevada, beskikket til at arbejde i København.

Eda Kayleen Young fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

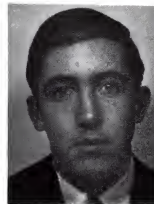
Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 12. juni er ældste **Terry Madsen** blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.

Ældste Madsen er født den 18. maj 1948 som søn af Mr. og Mrs. Stephen W. Madsen, Riverton, Utah, og kom til Danmark den 13. juni 1967.

Han har arbejdet i Odense, Tåstrup, Roskilde og Esbjerg, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.

Vi beder Gud velsigne ældste Madsen i det kald, der nu er pålagt ham.

Ny statistiksekretær

Den 26. juni er ældste **Robert Kay Tait** blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.

Ældste Tait er født den 20. marts 1948 som søn af Mr. og Mrs. Clyde H. Tait, Orderville, Utah, og kom til Danmark den 23. maj 1967.

Han har arbejdet i Aarhus og Gentofte, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde.

Vi beder Gud velsigne ældste Tait i det kald, der nu er pålagt ham.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

23. maj:

Frank William Hersom fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Valby.

Arne Johan Skollingsberg fra Kearns, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Steven Albert Rasmussen fra Phoenix, Arizona, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.

Chad Brent Sorensen fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet på Østerbro.

7. juni:

Marlin Andrew Hill fra Rexburg, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Brønshøj.

Kent Howard Sorensen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

18. juli:

Gary Raymond Milner fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.

Terry Lorin Williams fra Mesa, Arizona, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

Roy Lavern Blanch fra Burley, Idaho, efter sidst at have arbejdet som statistiksekretær.

Leland Boyd Chapman fra Springville, Utah, efter sidst at have arbejdet i Næstved.

Randers:

5. maj:

Bent Emanuel Petersen og Rita Margrete Jensen Petersens datter, **Joan Lykke Petersen**, velsignet af broder Knud Folmer Markmann.

København Nordre Gren:

2. juni:

Orla Rasmussens og Henny Irene Holmegaard Rasmussens søn, **Bernt Nicolai Rasmussen**, velsignet af sin fader.

Bryllup i København:

Den 3. maj viedes broder **Sven Erik Køster** til søster **Ursula Lindeberg Jensen**. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ordinationer:

København Gren:

12. maj:

Bent Robert Jørgensen ordineret til lærer af broder Jens Kristoffersen.

Gregers Hvidkjær Hansen ordineret til lærer af missionspræsident Don L. Christensen.

Lee Lars Leif Nielsen ordineret til præst af broder Jens Kristoffersen.

17. maj:

Amt Kasper Valgren ordineret til præst af broder Svend Aage Christensen.

28. maj:

Helge Nørrung ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Herning:

5. maj:

Svend Andersen ordineret til diakon af broder Henning Frederiksen.

Flemming Axelsen Bundgaard ordineret til diakon af ældste Michael Andersen.

København Nordre Gren:

12. maj:

Kaj Peter Petersen ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen.

2. juni:

Ole Aarenstrup ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.

30. maj:

Regnar Andersen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

5. juni:

Carl Andreas Nielsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Nordsjælland Gren:

14. maj:

Jørn Ulf Schroder Eriksen ordineret til præst af broder Verner Olsen.

Aarhus:

19. maj:

Tonny Christensen Vistrup ordineret til diakon af ældste Alan Abel.

Knud Ingo Christensen ordineret til diakon af broder Jens Lind Jensen.

Randers:

19. maj:

Jan Steen Petersen ordineret til lærer af broder Orla Rode Nielsen.

9. juni:

Niels Erik Tørring Nielsen ordineret til diakon af broder Jens Peter Nielsen.

Silkeborg:

12. maj:

Torben Larsen ordineret til diakon af ældste Paul A. Madsen.

Esbjerg:

27. maj:

Richardt Andersen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Aalborg:

29. maj:

Kjeld Poulsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Velsignelser

Aalborg:

7. januar:

Kaj Vinter Lauridsen og Jette Thomsen Lauridsens datter, **Susie Vinther Lauridsen**, velsignet af sin fader.

Centrum Sjælland:

7. april:

Svend Aage Stokholms og Sørine Kathrine Oline Larsen Stokholms søn, **Borge Stokholm**, velsignet af sin fader.

København Nordre Gren:

5. maj:

Kaj Peter Pedersens og Ulla Karlens Pedersens tre børn, **Kurt Peter Pedersen**, **Bettina Merete Pedersen** og **Alice Pernille Pedersen**, velsignet af henholdsvis broder Hans Billeskov Jansen, broder Felix Holgersen og broder Gary Larsen.

København Nordre Gren: 4. februar:

Willi Bloch Johansens og **Kirsten Dupont Johansens** datter, **Karen Bloch Johansen**, velsignet af sin fader.

7. april:

Knud Peter Borgårds og Inge-Lise Karen Christensen Borgårds datter, **Tina Heidi Borgård**, velsignet af ældste Robert Tait.

Fredericia: 3. marts:

John Madsens og Jette Rita Rasmussen Madsens datter, **Joan Ellen Madsen**, velsignet af ældste James LeRoy Pedersen.

LEHI- STENEN

AF RICHARD O. COWAN

Medens Lehi og hans koloni lå i lejr i Lemuels Dal ved Det røde Havs bredder, oplevede Lehi et yderst interessant syn eller drøm. Han så et træ, hvis frugter var meget attråværdige. Han så også en jernstang langs med en sti, der førte til træet, og ved siden af stien var der et dybt vandløb. På den anden side af dette vandløb stod der en stor bygning. (Se 1. Nephi 8.) Lehi's søn Nephi fik senere et syn, hvori han lærte mere om betydningen af det, hans fader havde set. (Se 1 Nephi 11-15.) Træet repræsenterede Guds kærlighed, mens stangen symboliserede Hans ord, som — hvis man holdt fast ved det, ville lede dem dertil, hvor de kunne nyde Evangeliets frugter. Den store bygning var et billede på stolthed.

Lehi så flere grupper af mennesker i sin drøm. En gruppe (1 Nephi 8:31-33) havde kun materialistiske mål; nogle nåede deres mål, medens andre forvild. En anden gruppe (se 1 Nephi 8:21-23) bekendte sig til at have åndelige mål, men da de ikke havde fast grund for deres tro, for de vild i fristelsernes tåge. Atter andre (se 1 Nephi 8:24-28) var med Guds ord som deres rettesnor

i stand til at nå deres mål, men stillet over for verdslige interesser faldt de fra og holdt ikke ud til enden. Således lærte Lehi betydningen af at holde ud i troen indtil enden for at kunne få del i Guds kærligheds frugter, hvoraf den største er evigt liv. (Se Lære og Pagter 14:7.)

Om disse særlige kilder til åbenbaring har ældste James E. Talmage skrevet: „Syner og drømme har udgjort et forbindelsesmiddel mellem Gud og mennesker i alle Præstedømmets uddelinger.“ (James E. Talmage: *Trosartiklerne*, side 215.)

Det fordums Amerika har sørget for endnu et glimt af Lehi's syn eller drøm om livets træ. I 1941 afdækkede nogle arkæologer en „stela“ eller et stenmonument i Izapa, Chiapas, i det sydøstlige Mexico. Monumentet måler 10 fod i højden, fem fod i bredden og to fod i dybden. Arkæologerne betegnede det „Stela 5“ og udgav første gang en beskrivelse af det i 1943. Dr. M. Wells Jakeman ved Brigham Young Universitets Arkæologiske fakultet blev stærkt betaget af ligheden mellem graveringerne på denne sten og beretningen om Lehi's oplevelse. Han har omtalt disse ligheder i flere bøger og

artikler. I 1958 lavede arkæologer fra BYU en afstøbning af stenen, og i dag står der en gengivelse i fuld størrelse af Stela 5 udstillet i BYU's arkæologiske afdeling.

Det her viste kort, der er taget fra en tegning, som Dr. Jakeman har udarbejdet, illustrerer de karakteristiske tegn fra graveringerne på „stela“. Hovedtegnet er træet, hvormed man ser seks skikkelser. En gammel mand (1) ses i en tilbedende stilling, hvor han modtager belæringer. Den person, der sidder bag ham, holder et udskåret tegn, over den gamle mands hoved. Dette tegn symboliserer en krokodille (2), som efter gammel, amerikansk tradition ofte er navnetegnet for „den store fader“, om hvem man mente, at han var kommet med sin familie for at bosætte sig i landet efter en legendarisk „stor flod“, og som blev regnet for at være de fordums Guatemalæers forfader. Desuden er en stor kæbe et kendt tegn for dette navnemærke; det hebraiske stednavn Lehi tydes som kæbe, kæbeben eller kind.

Bagved den gamle mand står en kvindeskikkelse (3). Hendes kunstfærdige hovedbeklædning svarer til dem, der i Den gamle Verden var tegn på kongelig værdighed; man må her erindre sig, at Sariah's navn betyder „Jehova's fyrstinde“. En anden stor skikkelse (4), hvis lyse skæg sandsynligvis betyder ungdom, ser ud til at være i færd med at skrive. Beretningen om denne drøm blev nedskrevet af Nephi, om hvem Mormons Bog siger, at han var „meget ung, men alligevel stor af vækst.“ (1 Nephi 2:16.) I graveringen ligner hans hovedbeklædning den, som den ægyptiske kongud Nepi bar. Det ser ud, som om der er en, der hjælper ham (5), og det kan være Sam i Mormons Bog. Endelig er der to andre (6 og 7) nærmere ved den gamle mand, hvilket måske betyder deres senioritet i familien; men samtidig vender de ryggen til træet, hvilket kan symbolisere deres fornægtelse af det, som træet står for. Parallellen med Laman og Lemuel er tydelig. På den originale stengraving er en af de mest fremtrædende tegninger en lige, dyb rille (8), som kan være en illustration af jernstangen.

Richard L. Evans

Det talte ord

„ . . . Hvad man bør overse ” - og hvornår

„Kunsten at være klog”, sagde William James, „er den kunst at vide, hvad man bør overse.” Uden venner, uden vore kære, uden kammerater ville livet være altfor tomt. Men eftersom menneskene ikke er fuldkomne, er et kammeratskab heller ikke fuldkomment. Når vi omgås mennesker, tager vi dem, som de er, med deres ufuldkommenheder. Men hvis man lægger for megen vægt på disse ufuldkommenheder, fører det til ubehageligheder, desillusionering og sorg. Sådan er det i ægteskabet, i hjemmet, i familien, blandt venner og i det hele taget i ethvert forhold i livet. Og en af de største lektier i livet er netop at lære at hjælpe mennesker til at udvikle sig, uden at de tager det fortrydeligt op, uden at nedbryde deres tillid til en eller den indflydelse, man har på dem. At rette på én, når der er andre tilstede, er ganske særlig generende, og at gøre det med spydighed har altid en skadelig virkning. Vi — ingen af os — gør nogen sinde alt, hvad vi bør gøre for at handle så vel, som vi bør. Ingen af os er i besiddelse af alle dyder og evner, vi er heller ikke fejlfri i det, vi foretager os. Der findes ingen, som aldrig glemmer noget. Ingen kan altid følge en plan, altid have maden færdig præcis (eller være præcis ved måltiderne), altid have hjemmet til at se ud, som om man hvert øjeblik venter gæster samt altid have alting lagt nøjagtig på plads. Mennesket er ikke bare en maskine — han er meget mere end det — men selv maskiner har brug for forståelse og laver fejl i deres arbejde. Der er meget at overse i os allesammen — og der er meget, der ikke burde blive overset. Men også dette kan behandles med takt og hjælpsomhed, når man vælger det rette tidspunkt, sted, den rette stemning og måde at gøre det på. Der findes måder at foreslå, vise tålmodighed og rette med venlighed i stedet for at komme med en hård, barsk, tilfældig påtale, der får folk til at føle sig små, fornærmede, fortrydelige. Der er tider, hvor man skal rette og tider, hvor man skal lade være. Der er måder at rette på, og måder, man ikke skal rette på. Kunsten at være klog er den kunst at vide, hvad man skal overse — og hvornår.